Akbaba

Vatandaş — Bunların çığlıkları arasında benim feryatlarım yine gürültüye gidecek!..

Grafika

Bu patates köfteleri ağzınızı sulandırır!

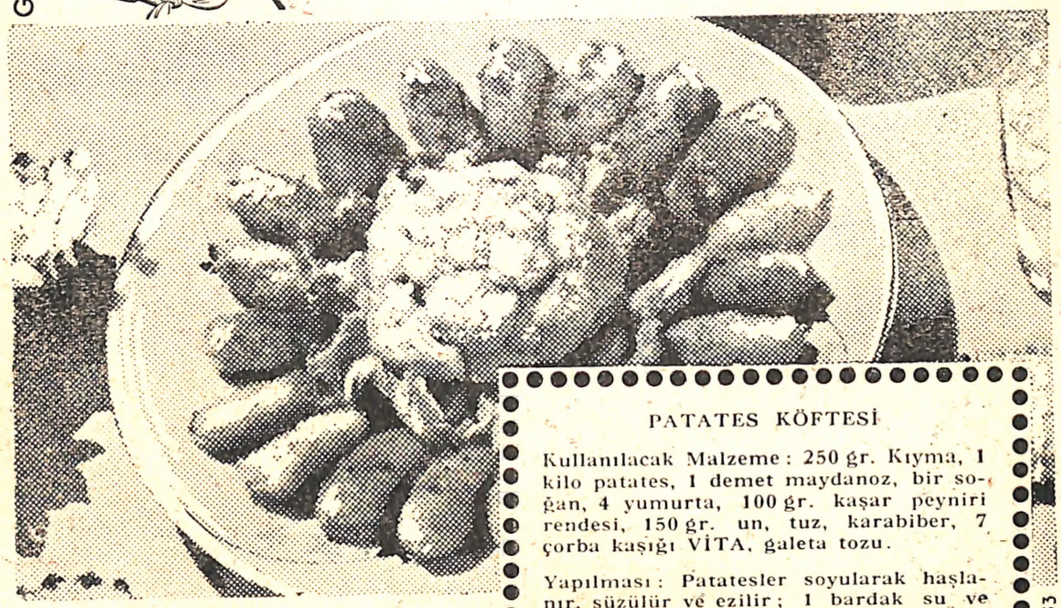

PATATES KÖFTESİ

Kullanılacak Malzeme: 250 gr. Kıyma, 1 kilo patates, 1 demet maydanoz, bir soğan, 4 yumurta, 100 gr. kaşar peyniri rendesi, 150 gr. un, tuz, karabiber, 7 çorba kaşığı VİTA, galeta tozu.

Yapılması: Patatesler soyularak haşlanır, süzülür ve ezilir; 1 bardak su ve 2 kaşık VİTA ile kaynatılır. 150 gr. un ilâve edilerek karıştırılır, hamur haline gelince ateşten indirilir. Hazırlanan patatese kaşar peyniri rendesi, tuz ve karabiber konur ve hep beraber yoğurulur. Yumurta büyüklüğünde parçalara ayrılır. İnce kıyılmış maydanoz, rende soğan, kıyma bir kaşık VİTA yağında hafif kavrularak parçalara ayrılan patateslerin ortasına kaşıkla konur ve yuvarlanır. Evvelâ una sonra yumurtaya ve galeta tozuna bulandıktan sonra 4 kaşık VİTA yağında kızartılır. Havuç ve karnıbahar salatası ile servis yapılır.

E. İREN

V.33

Bugünden tezi yok hemen kocanıza ve çocuklarınıza bu köftelerden pişiriniz. Muhakkak sizi hararetle tebrik edeceklerdir. Bununla beraber, çok az masrafla hazırlanması mümkün olan bir yemektir. Pek tabiî bunda VİTA'nın rolü büyüktür, çünkü VİTA sayesinde her yemek lezzetli, besleyici olur. Aynı zamanda nefaseti ve hafifliği de o nisbette fazla olur.

Bu suretle, daha az para ile daha iyi yemek yiyebilirsiniz çünkü VİTA çok ucuz bir fiyata satıldığından size hissolunur bir tasarruf sağlar.

VİTA 2 veya 5 kiloluk kapalı kutularda ve 17 kiloluk tenekelerde satılır

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY – İSTANBUL

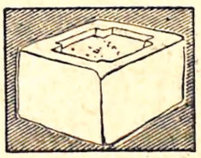

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

Bol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu · 100 de 100 saftır

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLAM 1958

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri:
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Koldfarer Cadd. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

SAYI : 218 C.: 9 17 MAYIS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Sen Onu Şimdi Bırak!

— Bu ne hal Tevfikciğim?.. Sakal mı koyverdin?..

— Ne yapayım kardeşim, piyasada traş bıçağı yok...

— Sen onu bırak şimdi... Sarıyer Barajı...

— Biliyor musun, dolma kalem mürekkebi de kalmamış, yazı yazamaz oldum!

— Sen onu bırak şimdi... Hirfanlı santralı...

- Bizim kız zayıf düşmüş... Doktor, bol et yesin diyor... Kasaplarda et yok!

— Sen onu bırak şimdi... Samsun Limanı...

— Dün, üç saat Balıkpazarında kuyruk yaptıktan sonra, tam dükkâna yaklaşırken kepengi indirip «Kahve bitti» demezler mi?..

— Sen onu bırak şimdi, Erzurum şeker fabrikası...

— Refika da, üzerine âfiyet, kalp yetersizliği var... Bir ilâç verdiler, ara bre ara... Bulabilene aşkolsun!

— Sen onu bırak şimdi... Umur yatı...

— Bizim oğlan, diplomanın para etmediğini görünce mektebe gitmedi... Taksitle eski bir otomobil almıştık... Lâstikler tutmaz oldu artık... Çektik evin kömürlüğüne, örümcekler yuva yapıyor!

— Sen onu bırak şimdi... Yeni kurulan Cip fabrikası...

— Arkadaşların çenesini bıçak açmıyor. Matbaada kâğıt üç sayılık kalmış... Mürekkep iki haftalık: Klişe için çinko beş yaprak ya var, ya yok!

— Sen onu bırak şimdi... Boğaziçinde bir yalının bahçesine İtalyadan gelen at heykelini gördün mü?.. Herif mermere can vermiş, can...

— Biraderin büyük oğlu gazetelerde karikatür yapıyormuş... Dün; «Aman amca, dedi, bildiğin bir yerde beyaz boya var mı?..» Zavallı çocuk bulamazsa ekmeğinden olacakmış!

— Sen onu bırak şimdi... Doğu Üniversitesi yakında memlekete ışık saçmaya başlıyacak, ışık...

— Akaryakıt darlığı korkunç bir hal aldı diyorlarmış. Traktörler tarlalarda manda ölüsü gibi yatıyormuş!

— Sen onu bırak şimdi... Yeni çimento fabrikalarımız...

— Gazetelerde fena bir haber okudum: Çuvalsızlık yüzünden milyonlarca liralık tütünlerimiz...

— Sen onu bırak şimdi...

— Kuzum kardeşim, affedersin ama, sana bir şey soracağım?

— Sor...

— Acaba biz, kâğıdı, kalemi, mürekkebi, ilâcı, kahveyi, çinkoyu, lâstiği, çuvalı, yedek parçayı bırakacağımıza...

— Evet...

— Siz iktidarı bıraksanız nasıl olur?

Yusuf Ziya ORTAÇ

«VALİ, ET YERİNE YUMURTA YEYİN» DEDİ.. (Gazetelerden)

— Ayol, ne bukadar pahalı bunlar?.. Koç yumurtası mı?..
— Onun gibi bir şey teyze, Validen tavsiyeli!..

Teker Teker

Muhalif partiler, iktidara karşı birleşmek istiyorlar. İktidar da bunu önlemeğe, muhalifleri birleştirmemeye çalışıyor. Hani bizde bir lâf vardır:

— Erkekseniz teker teker gelin!.. derler.

Bakalım, muhalefet nasıl gelecek?

Alet!

ZEKÂYI bir de, âlet yapabilme, diye tarif ederler. Tarih boyunca insan zekâsı, tekerlekten, manivelâdan atom piline kadar pek çok âlet icad etmiştir. En üstünü içgüdüsü olan hayvanlardan bile âlet yapanı görülmemiştir.

Âlet yapmak üstün zekâ ise, o âleti kullanmak ta hiç olmazsa orta zekâ işidir. Elektrik lâmbası gibi, Çamaşır makinası gibi, hiç olmazsa traş makinası gibi olsun, bir âlet icat ettiğimizi hatırlıyamıyorum. Ne dürbün, ne pusula, hiç biri bizim değildir.

Gelelim bu âletleri kullanmaya, işte elektrikli tren ortada. Başımıza yeni bir dert satın aldığımızı biliyorsunuz.

Ama biz, bir yerde başkalarının hiç, ama hiç aklına gelmeyen üstün zekâ gösteririz. O da bir âlete, gördüğü işten başka işler gördürmekte.

Bundan bir kaç sene önce bir köy evinde buz dolabı görmüştüm. Köyde elektrik olmadığı için zengin çiftçi buz dolabını, çamaşır dolabı olarak kullanıyordur, üstüne de pilli radyosunu yerleştirmişti. Buz dolabını icat eden adamın aklına hiç bunun çamaşır dolabı diye kullanılacağı gelir miydi? İşte mucidin bile aklına gelmeyen, bizim aklımıza gelmiş.

Bir çok otomobilleri, otobüsleri, gecekondu diye kullandığımızı siz de görmüşsünüzdür.

İstanbulda bir evde gördüm, çamaşır makinasını misafir salonuna almışlar, süs diye kullanıyorlar.

Traktörü de, köylerde, kasabalarda tenezzüh arabası olarak kullandıklarını, çoluk çocuk binip kasabaya sinemaya gittiklerini çok duymuşsunuzdur.

Ama bir âlet var ki, onu kullandığımız yer büsbütün başka. Cop'tan bahsediyorum. Hani basbayağı polislerin elinde, belinde gördüğümüz cop... Nerde kullanıyormuşuz, biliyor musunuz? Irza geçmede... Ben söylemiyorum, gazete yazıyor. Bir sanık, mahkemede, poliste cop ve zeytin yağı ile ırza geçildiğini söylemiş.

Gazetelerde, copla ırza geçildiği haberi ilk değil, kaçıncı...

Her şey akla gelir, e yani bu akla gelmez. Copla dayak atılır, copla adam korkutulur, copla dövülür, hattâ belki çivi çakılır, belki bir musluk deliği tıkanır, ama ırza geçmek.. İşte zekâ diye buna derler. Copu yapan adamın aklına, günün birinde bunun bizim üstün zekâmız sayesinde ırza geçme âleti olarak kullanılacağı gelebilir miydi?

İsveçli âlim Nobel, insanların yararına dinamit yapmış. Sonra insanların dinamiti birbirini öldürmek için kullandığını görünce, vicdan azabı çekmiş ve bütün servetini barış armağanlarına bırakmış.

Şu copu icat eden her kimse, ona, bizim bunu ırza geçme âleti olarak kullandığımızı söyleseniz, utancından adamın yüreğine inmezse, mutlaka intihar eder.

Evet, âleti icat edecek zekâmız yok ama, icat edilen âletlerin asıl kullanılacak yerini bulmakta büyük zekâ gösteriyoruz.

Aman şu âletleri lûtfen yerli yerinde kullanalım. Bir şey değil, icat ettikleri âletleri nerelerde, ne işlerde kullandığımızı duyarlarsa, bir daha dünya yüzünde hiç kimse bir şey icat etmiyecek.

Dördüncü defa gazetelerde çıkan bu cop hikâyesini hiç olmazsa Emniyet Müdürlüğünün bu sefer olsun ya tekzibini, ya tahkikini bekliyoruz.

İstanbulun imarı için çağırılan Alman profesörü fücceten öldü.. (Gazeteler)

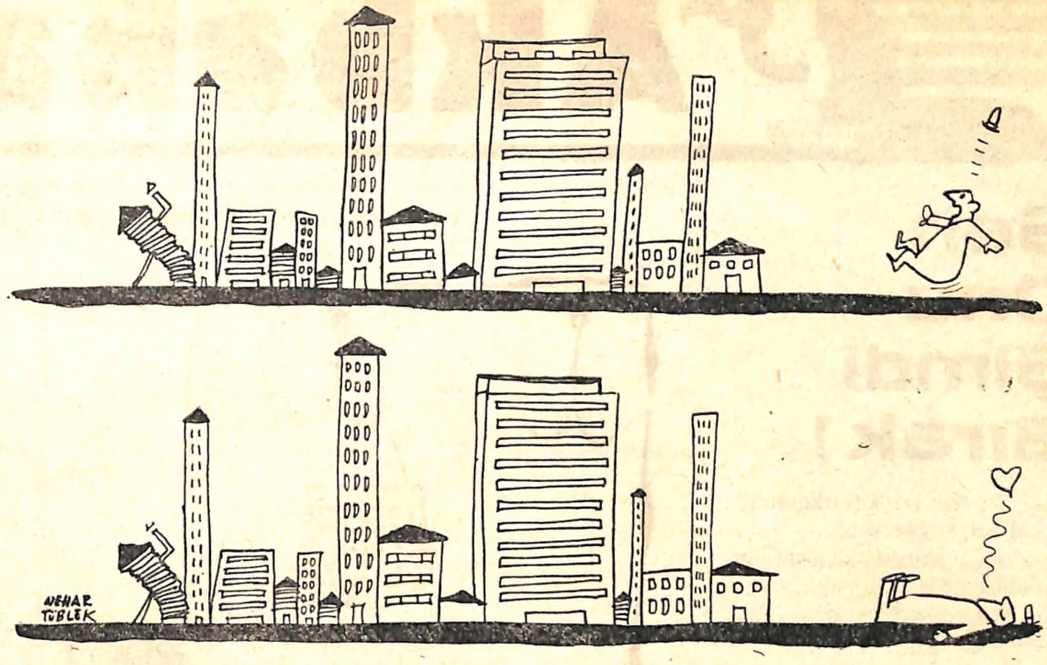

YAZISIZ!..

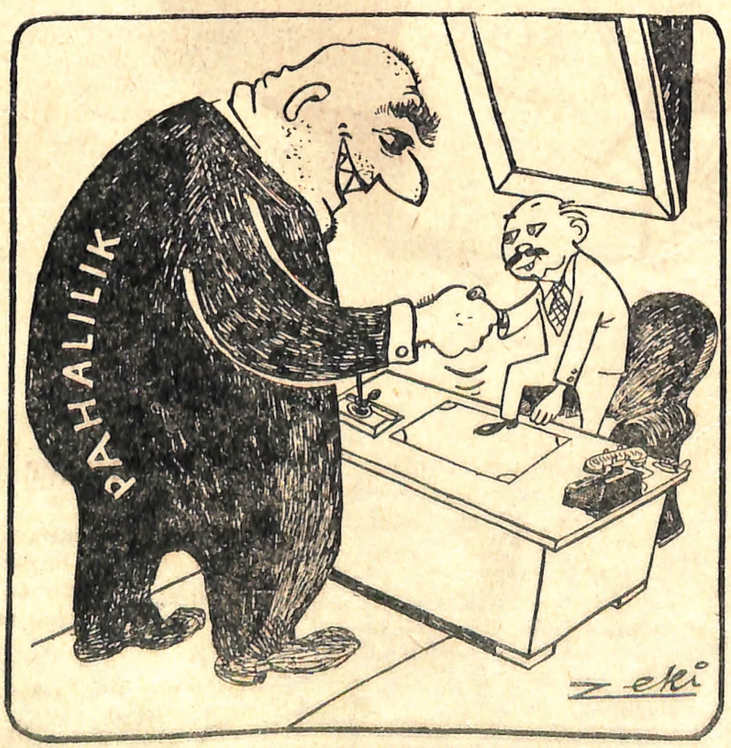

VALİ PAHALILIĞI KABUL ETTİ!..

(Gazeteler)

☆ ☆

KIŞLA

C. M. P. İstanbul İl başkanı Suphi Batur bir ocak kongresinde:

— Memlekette kışla hayatı hüküm sürüyor! demiş.

Gazetelerde bu havadisi okuyunca acaba suphi Batur D. P. ye mi geçti diye şüpheye düştüm. Çünkü memlekette kışla hayatının hüküm sürmesi, tam arayıp ta bulamadığımız şey. Akşam ne yiyeceğim, sabah ne içeceğim, diye elektrik parası, su parası, kira diye düşünmezsin. Nasıl olsa karavana kaynar, elbise verilir... Alt tarafı talimini yapar gelirsin.

Ah nerde o günler!.. Keşke memlekette kışla havası esse de karavana borusu çalsa... Hemen:

— Burdayım komutanım! der yürürdük.

Suphi Batur yanılıyor, memlekette kışla havası filân estiği yok. Hani fasulye kokusu?.. Nerde o günler?

Memlekette hava esiyor ama kışlasız, yalnız hava esiyor. Ve havadan başka da bir şey esmiyor.

Hesap Sormak!

YENİSABAH gazetesinde Müşerref Hekimoğlu adında nev-zuhur bir hanım yazar, muhalefet bayrağını açmış, ver yansın ediyor.

Bayan yazarı böyle sinirlendiren mesele gerçekten çok önemli. Bazı yargıçların emekliye ayrılmaları üzerine, Adalet Bakanı ile bu işi konuşmak istiyen yargıtay üyelerini Bakan'ın kabul etmediği haberi çıkmıştı. Yeni Sabah'ın muhabiri geceleyin açmış telefonu, Bakan'a işin aslını sormuş. Bakan da, o saatte uyuduğunu, rahatsız edilmemesi cevabını vermiş.

İşte Bayan yazar Müşerref Hekimoğlu'nu sinirlendiren olay bu. Vay efendim, diyor, bir Bakan nasıl olur da uyur?.. Nasıl olup ta, gece yarısı bile olsa, sabaha karşı bile olsa, bir gazeteciye cevap vermez? Değil gazeteciye, herhangi vatandaşa bile cevap vermeye mecburdur. İşte yazısı aynen bu:

«Bakanın vazifesi de en tatlı uykusunu yarıda bırakıp gazetecinin sorularını cevaplandırmaktır. Bakanın telefonunu bir gazeteci yerine, hâkimlerin emekliye ayrılmasından rahatı ve uykusu kaçan bir vatandaş da açabilir, çünkü her vatandaşın memleketin mukadderatiyle ilgili meselelerde sual sormağa, hesap istemeye, hassasiyet göstermeğe hakkı vardır. Daha doğrusu bu bir vatandaşlık vazifesidir. Demokrasi rejimi ancak bu vazifeler karşılıklı olarak yapıldığı, bütün sorular açıkça cevaplandırıldığı, hesaplar temize çıktığı nisbette gelişir. Uykudan uyandırıldığı için kızan bir zihniyetle değil.»

Görüyorsunuz ya, her vatandaş, uykusu kaçınca, açıp telefonu, gece yarısı mı olur, sabaha karşı mı olur Bakanlara hesap sorabilirmiş. Yalnız sorabilirmiş değil, sormak vatandaşlık vazifesi imiş.

Vazife... Yâni yapmağa mecbur olduğumuz iş. Siz Bakanlara telefonla hesap sormuyor musunuz? Öyleyse vatandaşlık vazifesini yapmıyorsunuz demektir.

Acaba Bayan yazar Müşerref Hekimoğlu, her gece böyle vatandaşlık vazifesini yerine getiriyor mu? Yoksa uykusunu kaçıracak hiç bir şey olmuyor da, mışıl mışıl uyuyor mu?

Müşerref Hanıma göre, meselâ falan emekliye ayrıldı değil mi, hemen telefonu açacaksınız:

— Allo... Siz Adliye Vekili misiniz? Yaptığınız işlerden benim uykum kaçtı. Hesap verin bakayım bana, ne diye böyle şeyler yapıyorsunuz? diyeceksiniz.

Sonra aç telefonu Sağlık Bakanına:

— Nedir bu hastahanelerin rezaleti? Vatandaş olarak benim uykum kaçtı. Bu işin bana hesabını verin bakayım!...

Arkadan aç Başbakanın telefonunu, ac efendim Dış İşleri Bakanının telefonunu. Vallahi hiç te fena eğlence değil. Uykusu kaçanlar için mükemmel iş. Öyle ya, mâdem ki bakan olmuş, hesap vermeğe mecbur.

Acaba Müşerref Hanım bize sağlık verdiği bu hesap sorma işini kendisi yapmış mı? Bizi dinlerse hiç yapmasın, biz ona sağlık vermeyiz. Uykusu kaçınca lüminal filân gibi, sinir yatıştırıcı ilâçlar alsın. Çünkü bir adam, kim olursa olsun, uykusundan uyandırıp hesap soranlardan da hesap sorulur. Daha olmazsa merhum Mazhar Osman'ın kitabından bu hastalığa bir teşhis konulur.

YİYİM DÜNYASI!..

Soğanın kilosu 130, zeytinin 400.. (Gazeteler)

LÜKS HAYAT!..

Her demokratik idare sisteminde vatandaşın bakanlardan hesap sormasının, kendine göre ayrı bir yolu yordamı vardır. Bunlar hukuk ve idare ilmi kitaplarında yazar. Fakat dünya kuruldu kurulalı demokrasi de dahil, hiç bir rejimde vatandaşın canı istediği zaman telefonu açıp Bakandan hesap istemesi görülmüş, duyulmuş şey değildir. Müşerref Hanım eline kalemi aldığına göre, hukuk kitapları okumadıysa, hiç olmazsa orta okul yurttaşlık bilgisi kitabı okumalıydı.

Biz, telefonda gazeteciye cevap vermeyen Bakanı savunmuyoruz. O Bakanın kendi bileceği iş... Ama, bu çeşit, muhalefet olsun diye yapılan çürük düşünceli muhalefet, gerçek muhalefeti de çürütür.

Müşerref Hanımcığım, Bakan da sizin, bizim gibi insandır. Uykusuzluk hastalığına tutulanlar Bakan yapmazlar. Şu 25 milyonun içinde, bozuk işlerden uykusu kaçan her vatandaşa bir Bakan telefonda cevap vermeye kalkarsa, sonra o Bakan değil, bakamayan olur.

İnşallah siz Bakan olursunuz da, biz de tavsiyeniz üzerine sizi her gece rahatsız ederiz. Yok, siz bundan rahatsızlık duymaz, memnun kalırsanız, bizleri de memnun bırakmış olursunuz...

Bir İstanbullunun 24 Saati

SİZ «Ağlamakla inlemekle ömrüm gelip geçiyor» şarkısını biliyor musunuz?

Durun ama, önce size nereli olduğunuzu sormalı idim. İstanbullu musunuz, yoksa Taşralı mı? Nereli olursanız olun, bu da o kadar önemli değil. Önemli olan, bir İstanbullunun, yahut İstanbulda oturan birinin 24 saati nasıl geçer, işte bu...

Gelin, İstanbulda 24 saatin nasıl geçtiğini beraber inceliyelim. Ortalama bir tip alalım. Bu tip İstanbullu sabah saat 8 de yatağından kalkar. Evde altı kişidirler ve bir tane helâları vardır. Onun için, uyanan helâ kapısında nöbet bekler. Bay Ali, aile reisi olduğu için, en fazla

nöbet beklemeğe o mecburdur. Kendisinden önce kızı, oğlu, kaynanası, küçük kızı, karısı vardır. Beşer dakikadan 25 dakika bekler.

Saat 8,30 da tuvaletini tamamlar, sofraya oturur. On beş, yirmi dakika çayın gelmesini bekler. Dokuzda evinden çıkar.

Bay Ali Harbiye'de oturuyor dur. İşi Cağaloğlundadır. Yarım saat Bayezit tramvayı bekler. Tramvay gelir ama, merdivenlerine kadar o kadar dolmuştur ki, bir türlü binemez. Yirmi dakika daha bekler. Gelen ikinci tramvaya da binemez. Tramvaydan vaz geçer. Durak yeri caddenin karşısında olan otobüs durağına gelir. On beş dakika otobüs bekler. Gelen otobüse binmenin imkânı yoktur. On sekiz dakika daha bekler. Bu sefer gelen otobüs te durakta durmadan geçer.

Yürüyerek de Cağoloğlu'na gidilmez ya... Bu sefer dolmuşa binmeğe karar verir. Beş dakika dolmuş bekler. Şoföre seslenir:

— Cağaloğlu?

Şoför suratına bile bakmadan geçer.

On dakika sonra başka bir dolmuş gelir. O:

— Cağaloğlu,

Der, şoför:

— Taksim!

Der. On iki dakika daha bekler. Bütün arabalar Taksime gitiği için, o da Taksime gitmeğe karar verir. Taksimden nasıl olsa dolmuş bulurum, diye düşünür. Dolmuşa biner. Saatine bakar, on bire on var.

— Tuh, der, tam saat onda mühim bir iş için randevum vardı, kaçırdık.

Araba benzincinin önünde durur. Dört dakika, arabanın benzin almasını bekler. Şoföre elli kuruş verir, Taksim'de iner. Taksim'de on beş dakika tramvay bekler. On dakika da otobüs bekler. İkisi de gelmez. Dolmuşlar da hep Tünel'e kadar gidiyor.

Tünel'den nasıl olsa vasıta bulurum diye düşünür. On bir buçukta dolmuşa biner.

— Tuh, der, on birde bir işim vardı, kaçırdık.

Galatasaraya gelince yollar tıkalı olduğu için, arabanın içinde altı dakika yolların açılmasını bekler. Tünel'de arabadan inerken şoföre elli kuruş verir. Tünel'den bilet almak için beş dakika bekler. Sıraya girer. İçeri girmek için üç dakika bekler .Tünelin kalkması için dört dakika bekler. Tünel'den iner. Karaköy'de 28 dakika dolmuş bekler. Bütün dolmuşlar Eminönü'ne gittiği için, o da Eminönü dolmuşuna biner. Saatine bakar, bire yirmi üç var.

— Tuh der, tam yarımda yazıhanede birisi bekliyecekti.

Köprünün üstüne gelince araba bozulur. Şoför tamire çalışır. İnse bir türlü, inmese bir türlü. On altı dakika arabanın tamirini bekler. Sekiz dakika tıkanan yolların açılmasını bekler. On dakika trafik lâmbalarından yeşilin yanmasını bekler. Elli kuruş verir şoföre Eminönünde arabadan iner. Yirmi iki dakika dolmuş arabası bekler. Bütün dolmuşlar Sirkeci'ye gittiği için, o da Sirkeci'ye giden arabaya biner. Saatine bakar, üçe yirmi beş var.

— Tuh, der, saat iki buçukta çok mühim bir randevum vardı. Yine yolların açılmasını bekler. Geç işareti yeşil lâmbanın yanmasını bekler. Bir araba tramvaya çarpmıştır. Yol vermelerini bekler. Sirkeci'de elli kuruş verir şoföre, arabadan iner Karşı kaldırıma geçmek için trafik polisinin işaretini bekler. Yeni Postahane önüne kadar yürür. Orada dolmuş bekler. Dolmuşa biner. Kalkması için, arabaya daha dört yolcunun binmesini dört dakika bekler. Trafik memuru arabayı durdurur, şoförle münakaşaya başlar. Altı dakika münakaşanın bitmesini bekler. Cağaloğlu'nda arabadan iner. Yazıhanesinin bulunduğu hana gelir. Asansöre biner. Fakat asansörün kalkması için, içine dört kişinin binmesi lâzımdır. Sekiz dakika da, asansöre binecek üç kişiyi bekler. Yazıhanesine yorgun argın gelir. Koltuğuna oturur. Kâtibine:

— Çabuk bana bir kahve söyle, der. Yirmi dakika kahvenin gelmesini bekler. Kâtibine:

— Beni arayan oldu mu? diye sorar.

Kâtibi:

— Evet, der, bir adam geldi, sizi bir saat bekledi, gitti.

— Giderken bir şey dedi mi?

— Evet, söyle o patronun olacak herife, sözünde durmamak ahlâksızlıktır, dedi.

— Başka kimse beni aradı mı?

— Bir hanım geldi, bir buçuk saat bekledi, sözünde durmayan adama ben iş vermem, dedi gitti.

— Başka?

— Bir yaşlı adam geldi, bekledi bekledi ,sonra size küfür etti, gitti.

— Başka?

— Dört kişi daha geldi, beklediler. Biri giderken size namussuz, dedi, öbürü şey, dedi. Öbürü şey oğlu şey dedi. En son gelen de, ben o herife söyleyecek lâf bulamıyorum, dedi.

Bay Ali kâtibine:

— Teşekkür ederim, bir daha kim gelirse, ne söylerlerse deftere not et, dedi.

Saatine bakar, üç buçuk. Fena halde karnı acıkmıştır. Bir

— Herif bağırma... Komşular çekici parmağına vurduğunu bilmez, yine dövüyorum sanırlar!..

Mayısın ikinci pazarı «Anneler günü» olarak kutlanacak... (Gazeteler)

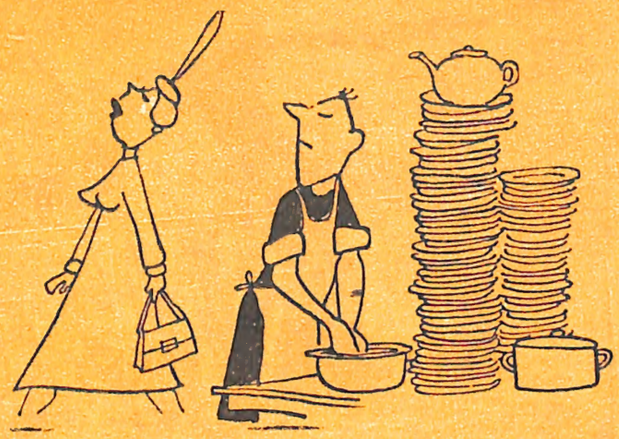

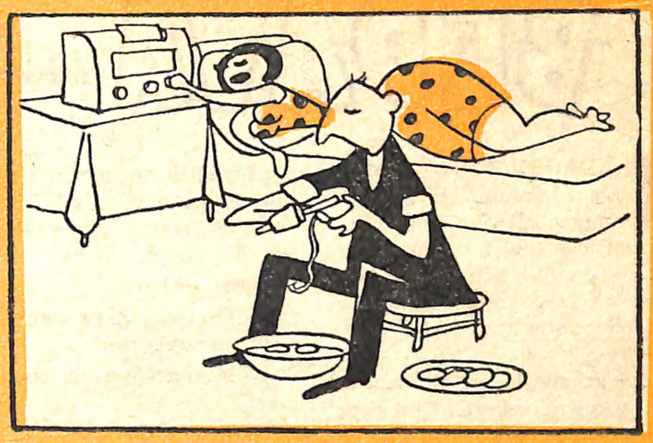

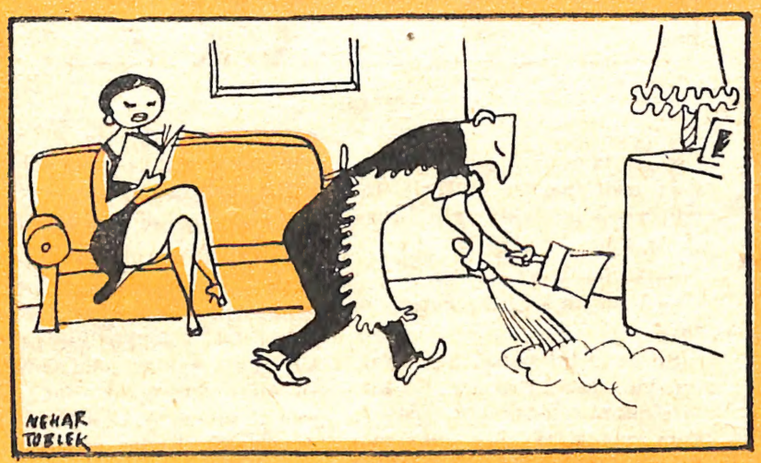

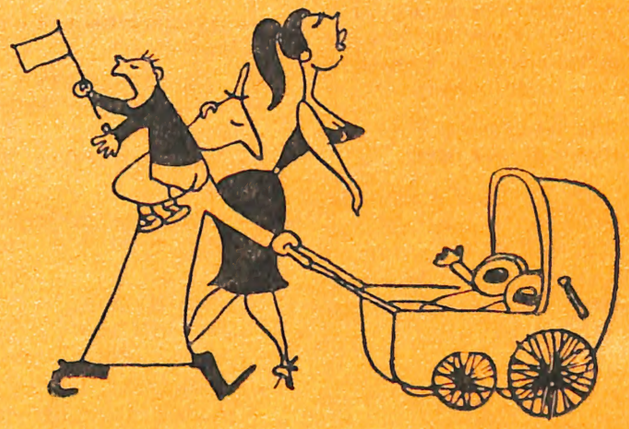

ANNELER GÜNÜ!..

lokantaya gider. On dakika garsonun masasına gelmesini, yirmi dakika da yemeği getirmesini bekler. Dört buçukta lokan-

tadan çıkar. Beşe çeyrek kala buluşacağı arkadaşının yazıhanesine gider, bulamaz. Yarım saat bekler gelmez. Arkadaşının daktilosuna:

— Söyle o patronun olacak hergeleye sözünde durmamak alçaklıktır.

Altıda mühim bir iş adamıyla buluşacaktır. Yazıhanesine gider, onu da bulamaz. Bir saat bekler, giderken sekreterine:

— Söyle ona..... diye başlar ve devam eder.

Yedide buluşacağı arkadaşını yarım saat, sekizde buluşacağı arkadaşını kırk dakika bekler. Artık evine dönmeğe karar verir. Yine otobüs bekler, yine dolmuş bekler. On buçukta Taksim'e gelir. Karısı, ertesi gün için sinema bileti al, demiştir. On beş dakika sinema gişesinde bilet almak için bekler.

Bekler, bekler, bekleye bekleye on bir buçukta evine gelir. Karısına:

— Offf!... Hayat pek zor, çalışmaktan öldüm, bittim, der.

Karısı, her gece eve böyle geç geldiği için kocasıyla kavga eder. Evinde önüne yemek konmasını, sonra kahve gelmesini bekler. Sonra yatar, karısı dargındır. Barışmak için, karısının keyfinin gelmesini bekler.

Sabahleyin uyanınca, çocuklarına çalışmanın faydaları hakkında konferans verir. Tıraş olurken bir şarkı tutturur:

«Beklemekle, bekletmekle ömrüm gelip geçiyor.»

Yeni güne tekrar beklemekle başlar. Bir İstanbullunun 24

saatinin altı saati uykuda, 17 saati beklemekle geçer. Arada vakit bulabilirse, hayatını kazanmak için çalışır da...

Basın Gecidi

YENİ İSTANBUL

İzzet Molla Sivasa vardıktan bir müddet sonra, oranın derebeyi artıklarından şairliğe özentili bir adam, şiirlerini bir deftere yazmış ve tetkik etsin diye kendisine göndermişti. Bunları pek saçma sapan bulan İzzet Molla adama açıkça «yazmasın» diye değil de «perhiz etsin» diye haber yolladı. Adam bu perhizi yemek perhizi anladı; bir kaç ay kendini sıkı bir rejime tâbi tuttu. Sonra bu arada yazdığı şiirleri gönderdi. Şair bunları okuduktan sonra yine «perhiz etsin» dedi. Bu, bir kaç defa tekrarlandı. Sonuncu gelişte beyin adamı tekrar «perhiz etsin» sözü ile karşılaşınca:

«— Aman efendim, beyin perhiz yapa yapa kımıldanacak hali kalmadı, iğne ipliğe döndü. Artık perhiz yapamaz.»

Diye tebellendi. Fakat bunun üzerine İzzet Mollanın da tepesi attı, hiddetle bağırdı:

«— Peki teres; efendin perhiz ediyorsa bütün bu haltları kim ortaya çıkarıyor?»..

Şemsettin Kutlu - Y. İstanbul

Tercüman

Eski Genelkurmay İkinci Başkanı emekli general sayın Şahap Gürler'in eşi, C. H. P. li politikacı kadınlarımızdan Emel Gürler, kendisiyle röportaj yapan Tercüman muhabirina şunları anlatmıştır:

— Orduya ait bir iki hatıranız?

— Kocamın bir teftiş gezisin de misafir kaldığımız şehirde, bir ara hastanenin yerini kaybetmiştik. Eşim yolda rastladığımız bir ere hastaneyi sorunca asker, (Hayvan hastanesi mi?) demişti. Bu sual yol yorgunluğumuzun arasında hoşuma gitmişti.

Sonra bir başka seyahatimiz de Orduevinin salonundaki hoparlör çok açıktı. Kocamla başımızı ağrıtmıştı. Şahap bey bir askeri çağırıp (Aşağıya git de oğlum söyle. Şu radyoyu biraz kıssınlar) dedi. Asker, (Kumandanım, o radyonun sesi Ankaradan geliyor. Kısılmaz) dedi.

Bu iki hâtıramı daima hatırlarım.

BEDAVA

KARADENİZ'İN bir sinirsiz zamanına rastlarsanız, vapur gezisine doyum olmaz. Çiçek gibi bir vapur, çarşaf gibi dedikleri bir deniz. Hafif esintiden, denizin ipek derisi bir bâkire teni gibi ürpertiler geçiriyor.

Yol arkadaşlarım da cici mi cici, şeker mi şeker... Dört genç, güzel kız, ikisi kardeş, biri yiğen, biri de onların bir şeysi. Anneleri, tam olmuş can eriği, kütür kütür maşallah. İnsan uzaktan bakarken içi kamaşıyor. Hani bir türkü vardır:

Anasını istemem
Kızını da ver bana...

diye. Hayır, insan kanaryalar gibi cıvıl cıvıl, muhabbet kuşları gibi renk renk, akvaryum balıkları gibi ışıl ışıl bu kızlarla analarını görünce, bu türküyü mutlak değiştirir:

Anasını isterim,
Kızını da isterim,
Anasını ver bana,
Kızını da ver bana...

Ne tadımlık, ne doyumluk... Ye Mehmet ye!...

Anlattığım hikâye olsa, çarçabuk ahbap olduk, derdim. Ama «rüya değil bu, aynıyle vâki...» Ciğerci kısrağının arkasına düşen kediler gibi etraflarında dolaşıyorum, ama iş yok.. Seçimi atlatmış iktidar gibi hiç yüz vermiyorlar. Gözüm onlarda, kulağım onlarda, burnum onlarda, yalnız ellerim onlardan uzak. Bir Güner var, dudakları «öp beni» diyor. Bir Aysel var, anasından prenses doğmuş kâfir, yürürken etekleri kalbinizi de peşinden sürüklüyor.

Birsen'in her yanı sanki şimdi kırılıp dökülecekmiş gibi güldükçe si bemolden kahkahalar çıkarıyor.

Göğüsler «ye beni» diyor, kalçalar mambo oynuyor.

Trabzon'a kadar işimiz iş... Ama kâfirlerin hepsinin de dokunulmazlığı var sanki, havaları insanı sarıyor da, yaklaşamıyorsun, tutamıyorsun.

Aysel soruyor:

— Güner, emprimeni kaça yaptırdın şekerim?

— Kumaşı, terzisi beş yüze çıktı.

Anne:

— Aaa... bedava, diyor.

— İskarpinlerin pek cici Birsen, kaça aldın?

— Yüz yirmiye cicim.

— Aaaa... vallahi bedava...

— Evet çok ucuz.

— Sizinkiler yazlığa nereye gittiler?

— Ada'ya gideceklerdi. Geç kalmışlar. Suadiye'ye taşındılar.

— Bâri iyi mi?

— Eh, şöyle böyle...

— Kaça tuttular nonoşum?

— Yazlığı yedi bin beş yüze..

— Aaaa... Aman ne iyi...

— Bedava ayol...

— Tanıdıklarıymış da, ucuz tuttular.

İçimden ne geçiyor biliyor musunuz? Şimdi bir bora çıksın, bir fırtına kopsun... Vapur alabura olsun. Hayda kızlar denize. Ben «şuuup!» diye atlıyayım denize. Dalgaların arasından birini yakalayayım. Ama hangisini? Hiç birinden de vaz geçemiyorum.

— Gülperi'nin düğününe gittin mi Işık?

— Gittim canım. Bir gelinliği vardı, görme. Hârika. Pariste üç bin liraya diktirmiş.

— Ne diyorsun... Üç bin mi? Bedava ayol.

— Bedava ya...

— Düğün nerde oldu?

— Hansarayda... Sekiz bin liraya kiralamışlar.

— Aman ne kadar ucuz ayol, kör olayım bedava.

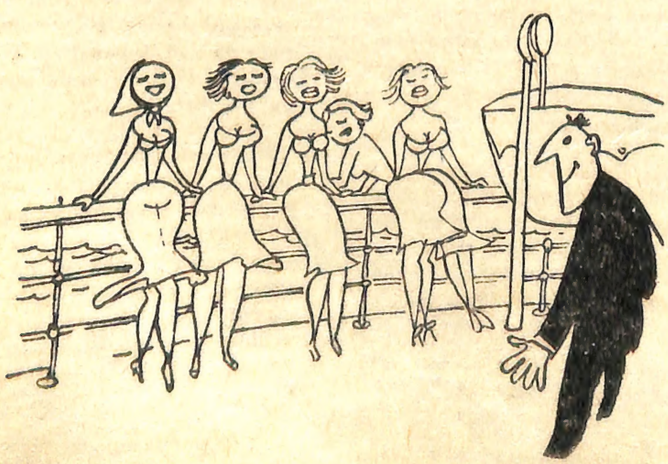

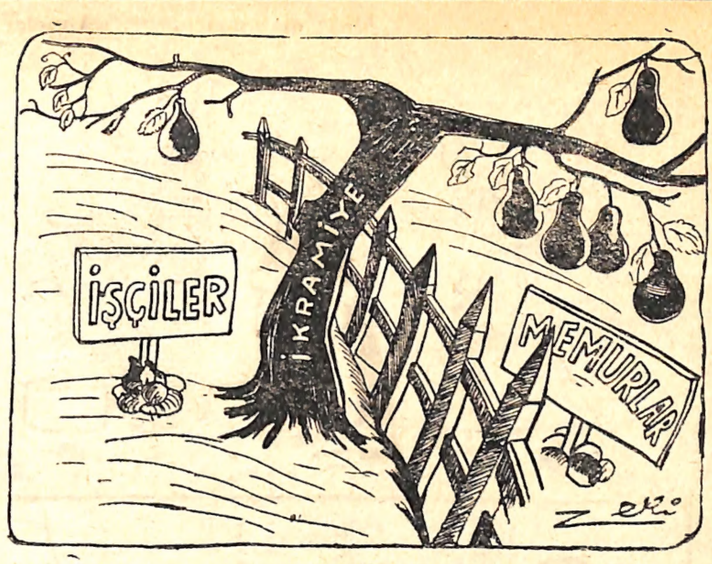

AZİZLİK!..

— Bedava ya... Kocası yirmi dört taşlı bir broş takmış. İngiltereden on sekiz bin liraya almış ama...

— Sudan ucuz...

— Ucuz da lâf mı şekerim, bedava...

Şu gemi bir batsa. Ben Tarzan gibi dalsam denize. Şu kızları alsam göğsümün üstüne, kum mavnaları gibi çıkarsam kıyıya. Bunlar da insan. Elbet minnet altında kalırlar. Hayatlarını kurtardığım için, bana küçük bir iyilikte bulunur, sevaba girerler.

— Biliyor musun, Suna'lar Cihangir'de bir apartıman yaptırdılar.

— Yaaa...

— Ama sattılar yine.

— Kaça?

— Sekiz yüz doksan bin liraya...

— Aman ne ucuz... Bedava...

— Bedava şekerim, bedava... keşke siz alsaydınız.

— Biz bir villâ aldık Feneryolunda.

— Kaça?

— Altı yüz bin...

— Aman ne diyorsun? Bedava ayol...

— Evet, bir kelepir düştü elimize...

Gözünü seveyim be Karadeniz! Adına uygun coş şöyle bir.. Dökülsün şu kızlar denize. Sonra onları toplayı toplayıvereyim. Bunlar hiç mi iyilikten anlamaz.

— Gülperi Paristen bir kürk almış... Aman görülecek şey.

— Kaça?

Nerdeyse ben bağıracağım:

— Bedavaya...

Aysel cevap veriyor:

— Dokuz bine canım.

— Aaaa, bedava... Ne ucuz şey.

— Ucuz ama fevkalâde...

Tanrı duamı kabul etti. Karadeniz ne Karadeniz olduğunu gösterdi. Gemi fındık kabuğu gibi dağ dağ dalgaların üstünde kalkıp kalkıp iniyor.

Ellerimi açtım, dua ediyorum:

— Dayan be mübarek!...

Ne çâre, Trabzona da geldik, gemi açıkta demir attı. Kızlar gidiyorlar. Yolcuları kıyıya o çıkaracak kayıklar gemiye yanaştı. Merdivenler dik, dar... Vapur da oynak Ayşe gibi yerinde duramıyor. Kızlar merdivenden korku içinde bağırışa çağırışa iniyorlar. Ben de arkalarındayım tabii. Ekmek çıkacağı yok ama, Kızılay yararına çalışıyoruz. O Aysel var ya Aysel... İşte o, tam geminin merdiveninden kayığa ayağını atacakkeeen... Bir dalga kayıkla geminin arasını birdenbire açmaz mı? Kız,

— Ayyy!... dedi.

— Denize değil, kayıkçının kollarına düştü, sonra kayığa yığıldı.

— Ucuz kurtuldum, dedi.

Artık dayanamadım:

— Ucuz da lâf mı şekerim, dedim, bedava...

Vallahi billâhi bedava... Bu kadar bedavacı kızları, bedavadan elimden kaçırdım. Kendimi kaldırıp denize atamadımsa, benim hayatımın onlarınki gibi bedava olmamasındandır. Yine iyi kötü üstümdeki elbise, kundura kırk elli lira eder. Elbiselerime acımasam intihar ederdim.

ATEŞ-SİN

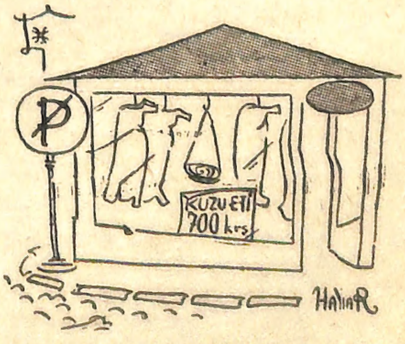

YAZISIZ!..

Yanlışlık

Gazetelerden: Bir şahit, yanlışlıkla suçlu yerine muamele gördü..

○

— Şeremini, Topkapı... Şeremini Topkapı... bir, ki... bir, ki...

Dolmuş değnekçisinin bağırmaktan çatallaşmış sesine akşam yolcuları koşuşuyorlardı. Gece işinden dönenler, evlerine geç kalanlar Beyazıt meydanını doldurmuştu.

— Buyur abla... Geç şöyle! Efendi âbi, bir mebusluk yer aç da şu hanımı da alalım.

— Salamuraya döndük yahu... Bir arabaya sekiz kişi biner mi?

Öbür yolcu lâfa karıştı:

— O eski idare zamanında idi bayım. Şimdi demokrasi bizi öyle bir biçime soktu ki, sekizimizin hamurundan iki adam çıkmaz.

Şoför çıkıştı:

— Beğenmeyeni ihraç ederim. Bu makam otomobili değil, adı üstünde, dolmuş arabası.

Kadın bir kenara sıkıştı. Arkada dört, önde üç kişi vardı. Araba zangırdadı. Kadın, solundaki erkeğin daha solundakine:

— Ben o tarafa geçebilir miyim?

Dedi. Lâfı gürültü geldi. Araba Lâleliden aşağı iniyordu.

— Yıkılma ayol! Üstüme mi çıkacaksın?

— .....!

— Çek elini... Terbiyesiz!.. Şofer efendi, şofer efendi! Şofer!.. Şöfer diyorum sana... Puliiis!..

Düdükler öttü. Kadının feryadına kalabalık toplandı. İki polis, duran arabanın yanına geldiler.

— Pulis efendi, bu heriften şikâyetçiyim.

— Herif sensin.

— Bana lâf attı. Hem de, neler yaptı bilseniz. İşte bu beyler de Allah için şahidim.

Polis şoföre:

— Çek karakolun önüne!.. dedi...

Yolcular kadına çıkışıyorlardı:

— Herkesin işi gücü var.

— Ben bir şey görmedim.

Kendisinden şikâyet edilen adam:

— Gece yarısı namuslu karının dolmuş arabasında tek başına ne işi var? diyordu.

— Hanım, sen hiç dolmuşa bin medin mi? Ne olurmuş sanki, on dakikacık sabredeydin!

Yedi yolcu, bir şoför, iki polis, komiserin odasına doldular.

Kadın şikâyetini anlattı, sonra:

— Kumser bey, bu adamdan dâvacıyım, dedi.

Şikâyet edilen adam:

— Vallâ billâ bi şiy yapmadım, dedi, tomofil sarsılınca acık elim değmiş, n'olmuş yâni? Nâmısına dokunmadım ya...

Komiser gözlerini uğuşturdu. Karakol mukayyidi olan polis de, işlerin çokluğundan, adam azlığından, dün geceden beri uykusuzdu. Kocaman, hantal daktilo makinesinde mukayyit polis ifadeleri yazmağa başladı:

«2 Ocağı 3 Ocağa bağlayan çarşamba gecesi, saat 11,25 de, Topkapıdan Beyazıda giden...»

Şoför düzeltti:

— Beyazıttan Topkapıya giden...

Yazıcı polis esnedi. Makinenin «darrrt» diye ses çıkaran kolunu sürdü.

— Hanım, adın ne? Soyadın ne? Künyeni oku!

— İhsan efendim, soyadım... şey...

— Evet?

— Hangisini söyliyeyim. Acarman ama, şimdi kocamdan ayrıldım. Eskisini mi söyliyeyim? Ama, daha mahkeme karar vermedi.

Yazıcı polis esnedi. Yazmağa başladı. Komisere:

— Bu makinenin «n» ları vurmuyor, dedi, c ler de çıkmıyor.

Nerede ise makinenin üstüne başını koyup uyuyacaktı. Tıkır tıkır.. tırrrt!...

Şikâyetçiden sonra şikâyet edilenin ifadesini aldı:

— Adın ne?

— Yaşar Demirden...

Daha sonra tanıkların sorgusunu yaptı. Hepsini amzalattı. Kendisi de imzaladı. Polis görevli jandarmaya evrakı verdi. Şikâyetçi, şikâyet edileni, şahitleri de teslim etti:

— Bunları müdüriyete götür!

İki jandarma da öncekilerle hep birden arabaya tıka basa doldular. Saat bire beş kala müdüriyete gittiler. Emniyet nöbetçi âmiri:

— Yine ne var? dedi, bu gece amma da iş çıktı.

Polis görevli jandarmanın verdiği evrakı okudu:

«..... Dolmuş arabasındaki yolculardan, Çapada, Çukurbostan, 14 numaralı gecekonduda oturur, Hasan oğlu, 930 doğumlu İhsanın, ayni arabadaki yolculardan Yaşar Demirden adındaki kadına gerek el, gerek diz ile sarkıntılıkta bulunduğu..... ve yine yolculardan Cafer Üzer ile, dolmuş şoförü Şükrü Kaçar'ın elbirliği ile Yaşar isimli kadını kaçırmak istedikleri..... ve yine yolculardan Mustafa.....»

Nöbetçi emniyet âmiri esnedi. Nöbetçi polis memuruna:

— Yaşarı bırakın, evine gitsin. Sabahleyin gelsin, savcılığa sevk ederiz, dedi. Öbürlerini müteferrikaya atın. Sarkıntılık eden İhsanın saçlarını kesin de aklı başına gelsin.

— Başüstüne beyim!

Nöbetçi polis, dışarıda bekleyenlerin yanına gitti:

— Yaşar kim?

Kadına lâf atan adam, korkudan titriyerek:

— Benim, dedi.

— Haydi sen evine git. Serbest sin. Sabahleyin erkenden gel.

Kadın:

— Pulis efendi, kardeşim pulis efendi, bana lâf atan o... Bırakmayın kaçar vallâ... derken, adam dışarı çıkmıştı bile.

— Haydi yüürüyün!..

Şahitler:

— Beyim, bizi nereye götürüyorsun? Biz şahidiz, bizi bırakın!.. diye sızlanmağa başladılar.

Nöbetçi polisi, onları müteferrika polisine teslim etti:

— Biri lâf atmış, ikisi kadın kaçırmış. Birí ırza tasallut... Biri de haneye taarruz...

Müteferrika polisi esnedi:

— Ya bu ikisi? diye sordu.

— Onlar da galiba, polise hakaret... Evrakı gelecek.

Giderken bağırdı:

— Haaa... unuttum. İhsan hangisi ise onun saçı kesilecek. Âmir bey emretti.

Kadın bağırmağa başladı.

— Ayol ben dâvacıyım. Ne diye saçımı kesiyormuşsunuz...

Esneyen polis, hepsini içeri sürdü, kadını ayrı yere koydu. Demir kapıyı kapadı. Kadınla şahitlerin şoförün bağırmaları birbirine karışıyordu.

Müteferrika polisi, koğuşta uyuyan birini düârtüyordu:

— Kalk İbrahim, kalk!..

— Ne var yine?

— Âmir bey emretmiş, saçları kesilecek.

Ertesi gün savcının karşısında saçları sıfır numara ile dibinden kesilmiş altı kişi vardı. Bunlardan biri, İhsan ismindeki kadındı.

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

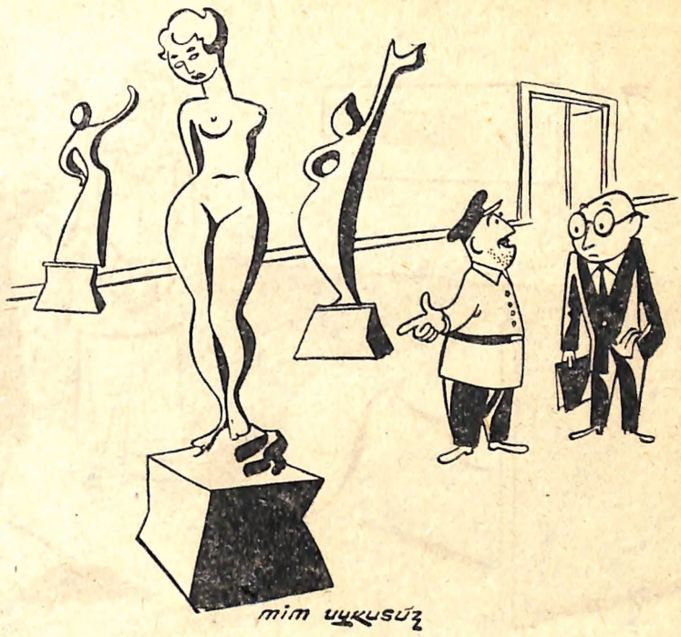

— Güzel garı emme, gısır beğem!..

Yazan: Nihat Türkdoğan (Hanaltı No. 21 - Adapazarı)
Çizen: M. Uykusuz.

Kadın — Yook... Kavga edecekseniz yatak odamdan çıkın!..

RİCA

Zamanımızda idam mahkûmları bile hiç değilse hayatlarını yazıp bunu basacak kitapçı bulabiliyorlar. Onun için, Reşat Nuri Güntekin, geçen gün kendisine müracaat eden genç kadının söylediklerine hiç mi hiç şaşmadı. Ziyaretçi:

— Tiyatro artisti olmak istiyorum üstad, diye söze başlamıştı.

Üstad sordu:

— Tecrübeniz var mı?

— Evet. Bilhassa facia hususunda...

— Konservatuvarı mı bitirdiniz, orada mı öğrendiniz yoksa?

— Yooo, dedi genç kadın. İki sene hapis yattım....

SON SUAL

İstanbul radyosunun, sual kelimesini daima «suval» diye söylemekle meşhur sevimli spikeri Orhan Boran, «Bilen kazanıyor» programında o haftaya mahsus olarak bir hayır sever tarafından konmuş bin liralık ikramiyeyi, her «suvale» doğru cevap vererek kazanmış olan çok güzel bir genç kıza sordu:

— Şimdi, bin lira da kazandığınıza göre, size müsabaka harici sual sormama müsaade edin. Cevap verirseniz ne âlâ, vermek istemiyorsanız, buyurun, yerinize oturun...

— Cevap verirsem ikramiyeyi kaybetmek tehlikesi var mı?

— Ne münasebet...

— Öyleyse sorun...

— Peki, söyleyin o halde: Bu akşam serbest misiniz?

UNUTTURMAK

O güzel kadına borcu vardı. Nihayet günün birinde kadın nezaketi bir yana bıraktı:

— Bana olan borcunuzu unutmuş görünüyorsunuz.. diye sitem edince, beriki dayanamadı:

— Kabahat benim mi? dedi. Bana her şeyi unutturuyorsunuz!

KİMİNKİ?

Hilton otelinin «roof» barında Mizat'la Alev, sohbet ediyorlardı. Alev:

— Biliyor musun Mizzi, dedi, Leylâ nihayet kendine bir koca buldu.

«Mizzi» alâkayla sordu:

— Sahi mi? Kimin kocasıymış?

UNUTMAK İÇİN!

Bayramda, bir meyhanede içen iki arkadaş arasında:

— Yahu, sen fazla kaçırdın, eve gidince karından korkmuyor musun?..

— Ben de bunu unutmak için içiyorum ya!..

KENDİ İŞİNE BAK

Rahmetli Neyzen Tevfik, bir seferinde fena halde hastalanmış, ateşi yükselmişti. Üstelik müthiş bir susuzlukla da yanıp kavruluyordu. Kendisini tedaviye gelen he kim dostu:

— Sana öyle bir ilâç vereyim ki, dedi, hem ateşini düşürsün, hem susuzluğunu gidersin!

Neyzen'in gözü, yanındaki rakı şişesine kaydı:

— Canım, diye inledi, sen kendi işine bak, Susuzluğun çaresine ben bakarım!

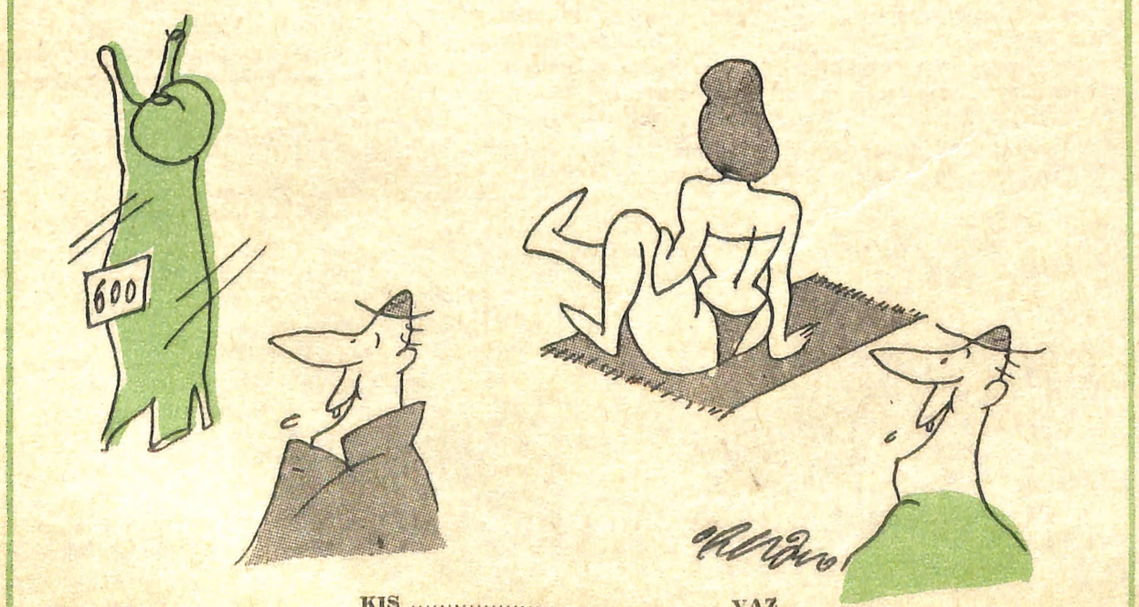

KIŞ ..... YAZ

TEDBİR DEDİĞİN..

İkisi de akşamcıydı. Hem de müzmin şekilde. İflâh olmalarına imkân yoktu. Tanrının gecesi, sabaha karşı evlerine dönerlerdi. Bir gün biri, ötekine sordu:

— Karın da pek şirrettir senin. Nasıl oluyor da her akşam geç kaldığın halde sana bir şey söylemiyor?

— Söylemez olur mu? Bir kaç defa sopayla bekledi. Ben önce kapının altından içeri bir fare salıverince bir daha vazgeçti...

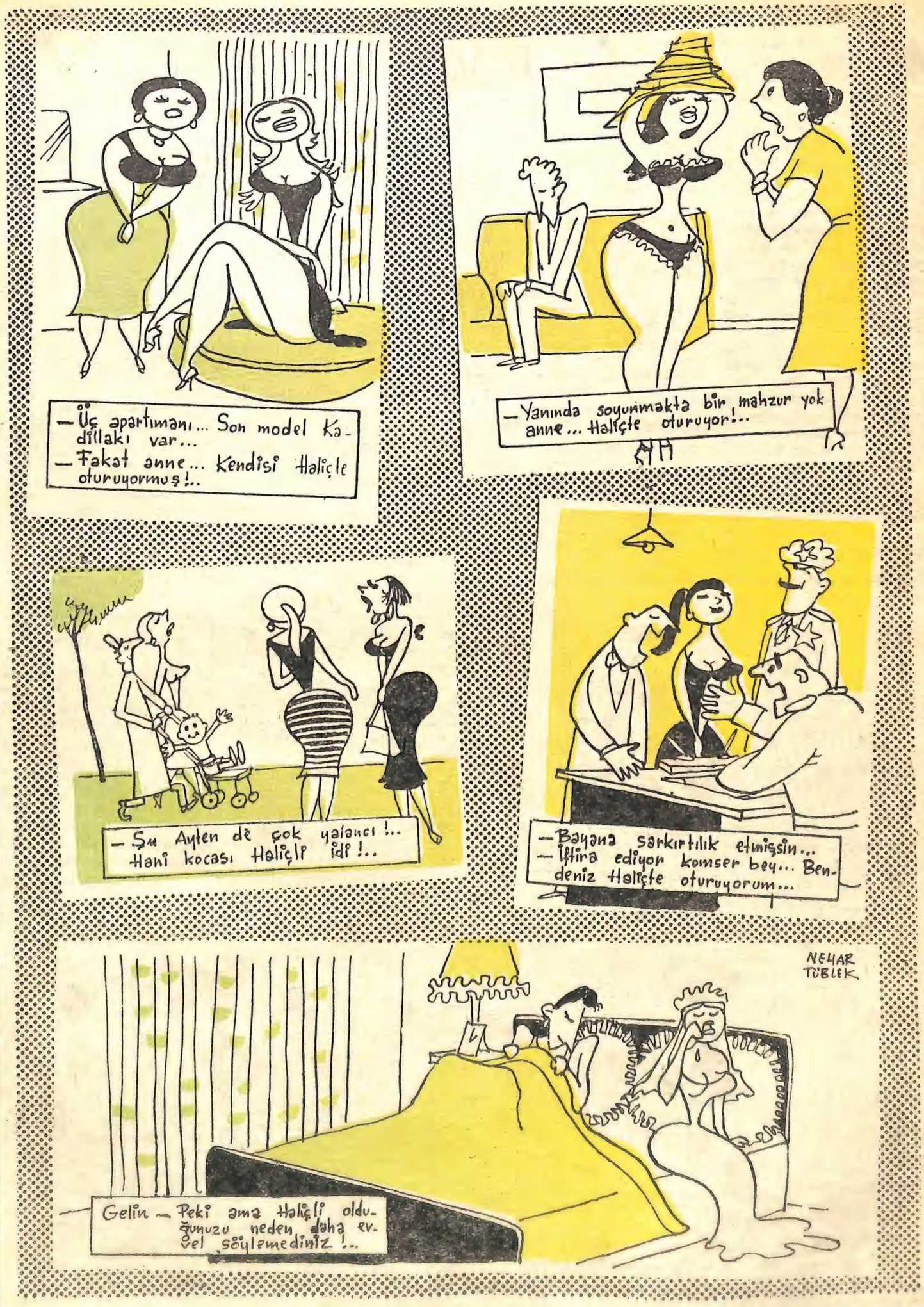

Haliç'in pis sularının kokusu, cinsiyet üzerine fena tesir yapıyormuş! — (Gazeteler)

Mazeretli Evlenme..

MARİE, annesiyl babasını salonda, heyecandan âdeta titriyerek bekliyordu. Böyle bir cümle, çoğu zaman pek bir şey ifade etmez. Edebilmesi için gerekli olan bilgiler lâzımdır. Öyle ya, Marie kim? Kaç yaşında? Neden anasiyle babasını bekliyor da sevgilisini veya ağabeysini, yahut arkadaşı Nicole'yi beklemiyor? Değil mi ama? Bütün bu soruları cevaplandırabilmek için, bırakalım Marie'ceğizi salonda titreyedursun, biz gelelim biraz daha evveline..

Marie Laurencin, yirmi üç yaşlarında (kesin olarak belli değil), fıstık gibi bir genç kızdır. Laurencin ailesi, bu ismin târihi değeriyle ilgili olmamakla beraber, oldukça hatırı sayılır, yani zengin insanlardır. Kızlarını da dilediği gibi yetişmekte serbest bırakmışlardır.

Marie, güzel kızdır. Hürriyetin tadını çıkarmasını bilir. Bugün tenis, yarın at yarışları, öbürgün davet... Delikanlılar üzerindeki tesiri bilhassa sinemaya gidip de film yıldızlariyle kendisinin mukayese edilmesine fırsat verdiği zamanlar kendini gösterir: Arkadaşlarından hiç biri, perdede boy gösteren güzellere metelik vermezler ve hep Marie'yi öpmek isterler... Çünkü onun dudakları kalınca ve şehvetli, çünkü onun beli ince, çünkü bacakları sırım gibi ve çok biçimlidir.

İşte, madmazel Laurencin böyle bir dilberdir. Şimdi de, annesiyle babasını, kendilerine mühim bir haber vermek üzere bekliyordu... Mühim bir haber... Yirmi üç yaş... Çok, ama çok güzel bir kız... Haberin ne olacağını tahmin ediyorsunuz zannederim.

İnsanlar beklemekten hoşlanmaz derler ya? Doğru vallahi. Babası, maalesef Marie'yi fazla bekletmeden içeri girdi ve kız, ona, yavaşça, hafif bir sesle; öğrenmesi lâzım gelen haberi verdi. M. Laurencin, ilk koltuğa öyle kolayca düşüverdi ki, Marie bile, Jacques'ın kolları arasına düşerken daha tereddüt geçirmişti.

M. Laurencin daha ne diyeceğini bilemeden, ağzını açmağa fırsat bulamadan, karısı içeri girdi. Malûm, kadınlar, kocalarına hiçbir zaman ağız açmak fırsatı vermezler.

— Günaydın anneciğim...

— Günaydın Marie...

— Hayır ola? Bizimle konuşmak istemişsin... Mühim bir şey mi var?

— Babamla konuşmuştum sen gelmeden önce anne...

— Babanı sayma canım, sen bana söyle bakayım. Mühim bir şey mi var?

— Evet anneciğim, çok mühim...

Marie yutkundu. Çünkü annesi kaşlarını çatar gibi olmuştu.

— Neymiş o?

— Şey anneciğim...

— Canım, geveleme de söyle. Yoksa çalıştığın büroda müdür seni kapı dışarı mı etti? Zaten ihtiyacın yok. Keyif için gidiyordun...

— Hayır anne, bilâkis. Müdür benden çok memnun. Biliyorsun, daha geçen gün zam teklifinde bulunduydu etekliğimle oynıyarak...

— Sözlerine dikkat et biraz...

— Birşey demedim ki anne. Zaten bütün yaşlı müdürler, eteklikle oynamağa meraklıdır!

— Mademki o değil, o halde ne?

— Daha kötü birşey. Çocuk meselesi...

— Ayol çocuk kötü olur mu? Sen de çocuktun vaktiyle...

— Öyle ama, şimdi benim çocuğum olacak...

— Ne dedin?

— Benim çocuğum olacak dedim...

— Ya... Babası ne diyor?

— Benimle evlenmeğe razı oldu...

— İyi öyleyse. Kabul etmese de ehemmiyeti yoktu. Nasıl olsa seni alacak biri çıkar. Baksana, baban nasıl beni aldıydı... Yalnız hemen evlenmelisin...

— İşte ona imkân yok anne...

Madam Laurencin, bir an kalakaldı:

— Sen deli misin kızım?

— Değilim anne Çocuk doğmadan evlenemeyiz...

— Nasıl olur canım... Çocuk doğduktan sonra...

— Düşünsene anne biraz... Ben Jacques'la evleneceğim. Lâkin çocuk doğmadan, daha ne renkte olduğunu bile görmeden Jacques'la evlenirsem, emin olmadan, sonra ne yaparım?

— *F. VERDİCT* —

Ev sahibi — Bilseniz şekerim, bazan bizim kedi ile köpek öyle anlaşıyorlar ki!..

— Fransız —

TEŞEKKÜR

Dolmuşla Beyazıttan Taksime gelirken âni bir sinir buhranı geçiren eşimi, derhal selâhiyetli müdahalesiyle, yaptığı masaj ve tatlı sözlerle sinirlerini yatıştırmak suretile tdavi eden müteahhit sayın Bay Ali Çokbilmiş'e, gösterdikleri bu yakınlık dolayısile, gazeteniz vasıtasiyle alenen teşekkürlerimin iblâğını rica ederim.

Ya Sabır Şirketi
Gece bekçisi
M. KABADAYI

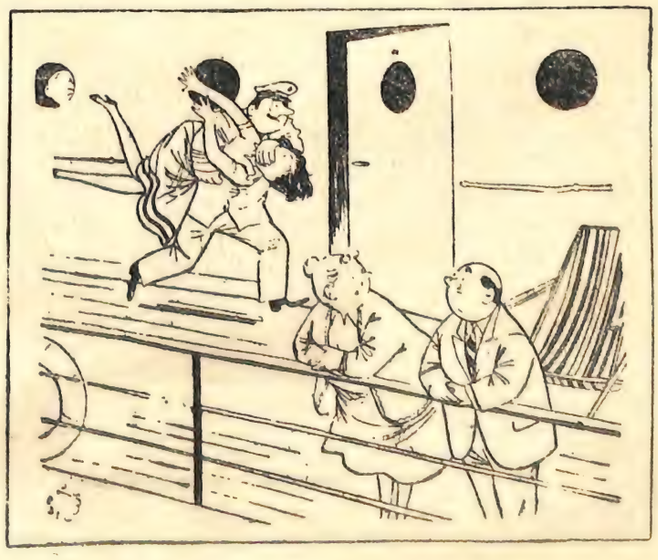

— Dedesine çekmiş... Dedesi korsandı!..

Sedat Nuri

Sedat Nuri İleri

(1888 - 1944)

Sakız Adasında doğdu. Eski Âyan âzasından Giritli Mustafa Nuri Beyin üçüncü oğludur. Muharrir Celâl Nuri ve Suphi Nuri'nin kardeşidir. Belçika'da yüksek ziraat tahsil etmiş olmakla beraber, matbuatımızda karikatürleriyle tanınmıştır.

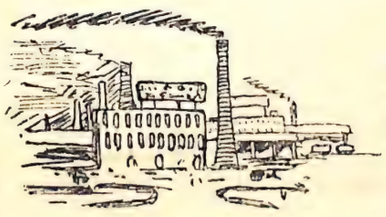

— Avrupada binlerce fabrika ocakları..

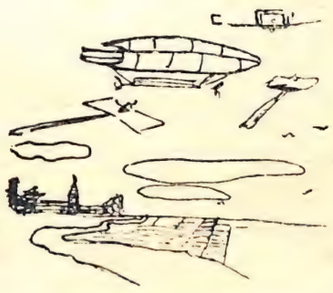

— Bir o kadar tayyare...

— Nasıl, bedbaht, diye karşımdaki sordu, hâlâ muhafazakârlıktan mı bahsediyorsun?

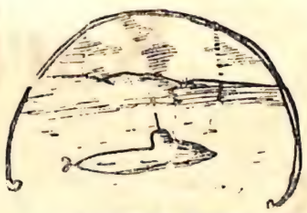

— Avrupada ilerleme ese ri, adım başında bir denizaltı...

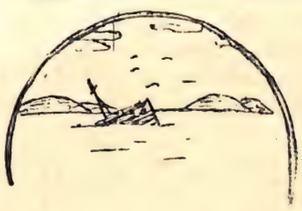

— Türkiyeye gelince denizlerinde gemi bile yüzdürülemez.

İstanbul barlarında, gazinolarında Rus, Macar gibi yabancı artist kadınlar çalışmaktaydı. O sırada harp gemileri almak için piyankolar tertip ediliyor, ianeler toplanıyor, yine bu maksat için balolar tertip ediliyordu. Yukarıdaki karikatür bu tezadı belirtmektedir.

22 Eylûl 1910 da Kalem'de çıkmıştır.

— Avrupada o kadar çok şimendifer var ki, günde en az bir kaza olur...

— Türkiyede yüz saatte bir metre...

— Avrupada o kadar çok nakil vasıtası var ki, günde en az bir kaza olur..

— Türktyede münakalât için develer bile yok...

HAMAL FELSEFESİ

— Hani yükün ehemmiyeti yok, ağır söze dayanamam!..

— Avrupada dilenciler bile Türkiyedekilerden güzel giyinir..

— Ve sonra muhafazakârlık deyip duruyorsun... Acaba neyi muhafaza edeceksin?.. (Kalem mecmuasından)

Gülemiyoruz!

GÜLEMİYORUZ, bir türlü gülemiyoruz. Çoktan gülmesini, gülümsemesini unuttuk. Siz, gazetelerdeki politika kişilerinin yüzlerindeki kas gerilmelerine gülmek mi, diyorsunuz? Yunan tiyatrosunun komedi maskına benzeyen o deriyi tırnağınızın ucuyla kaldırıverin, altından korkunç filmlerin Frankeştayn suratı çıkacaktır.

Gülemiyoruz, şöyle içten, şöyle rahat rahat gülemiyoruz.

Uyanıyoruz, bin türlü dert. Gazeteyi elimize alıyoruz, sevindirici, iç açıcı hiç bir yazı yok.

Sokağa çıkıyoruz, her şey beter. İşe geliyoruz, suratlar asık.

Bir terslik, bir sertlik içinde günümüz kaskatı geçiyor.

Epey yıl önce, Halikarnas balıkçısı «Cevat Şakir» bir günlük gazetede ressamdı. Bir bayram arifesi idi, Gençlik bayramı, Cumhuriyet bayramı, Çocuk bayramı gibi bir bayram. Halikarnas Balıkçısı, bayram için, birinci sayfaya girecek bir delikanlı ile bir genç kız resmi filân yaptı.

— Nasıl? diye sordu.

Baktım, güzel. Patrona götürdü. Gelince, baktım, suratı asık.

— Ne oldu? diye sordum.

— Patron beğenmedi, dedi, yüzleri gülmüyormuş.

Uzun, uzun uğraştı, resimdeki yüzleri güldürmeğe çalıştı. Tekrar götürdü. Bu seferki dönüşünde suratı büsbütün asıktı.

— Ne oldu? dedim.

— Beğenmedi. Yine yüzler gülmüyormuş, dedi.

Bir hayli çalıştı, uğraştı, çizdi, bozdu, sildi, boyadı. Patrona götürdü.

Dönüşü berbat, suratından düşen bin parça oluyor.

— Ne oldu Cevat? dedim.

— Olmamış dedi, yüzler gülmüyormuş. Bayram günü gazetede çıkacak resmin yüzü gülmeliymiş.

O gün akşama kadar Halikarnas Balıkçısı bu resme çalıştı. Belki on defa patrona götürdü, beğendiremedi.

Akşam üzeri, patronun yanından eli boş dönmüş, resmi bırakmıştı.

— Hadi gidelim, dedi.

— Demek resmi beğendi, dedim.

— Yok canım, yine beğenmedi.

— Nasıl aldı öyleyse?..

— Kendisine, «ben bu iki yüzü güldürmek için resim sanatının bütün icaplarını yerine getirdim. Benden suç gitti... Ressam olarak üzerime düşen vazifeyi yaptım. Gülmüyorlar, gülmüyorlar işte..» dedim.

Sevgili okurlar!.. Yüzler gülmüyor. Gülmüyor ama, biz yine mizah sanatının bütün icaplarını yerine getirerek sizi güldürmeye çalışıyoruz. İşimiz zor, sevgili okurlar.

PLÂJLAR AÇILIRKEN:

Turfanda!..

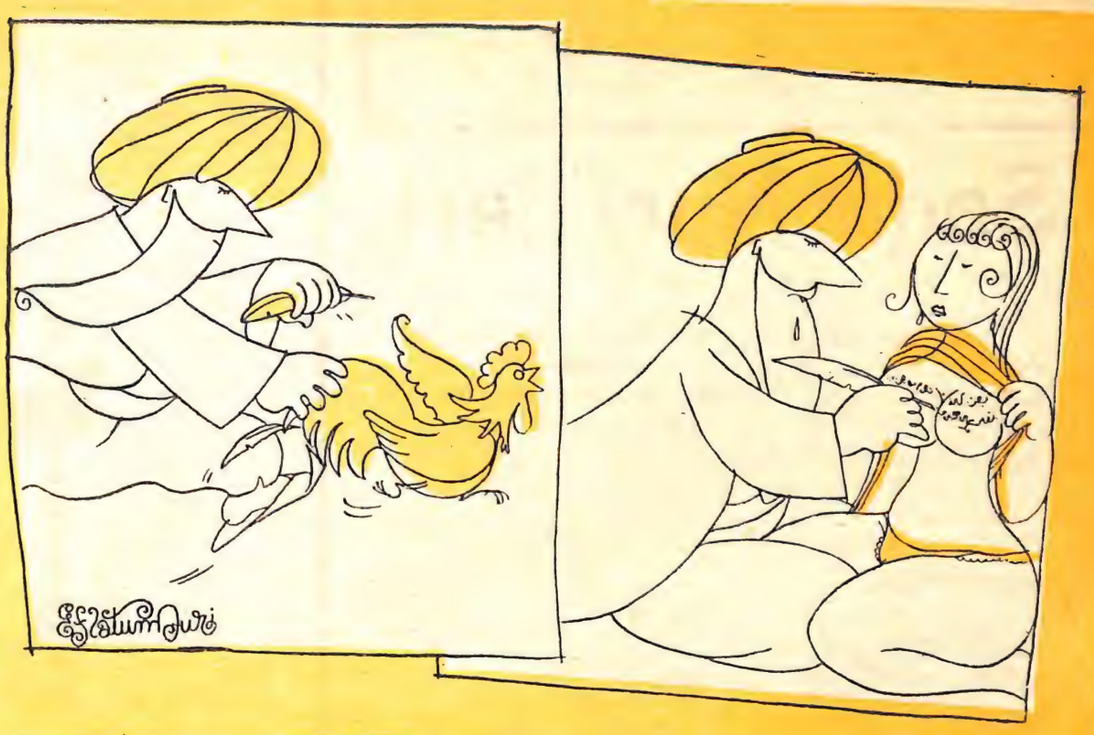

KALEM .... KÂĞIT

Detektif Karı

HİKÂYE:

SON derece yorgundu:

— Aman şekerim, diye karısının boynuna sarıldı. N'olur, iki gün müsaade et de, Bursa'ya bir gideyim, Çekirge'deki Park Otel'de kalıp biraz banyo yapayım. Hem beni dinlendirir, hem de romatizmalarıma iyi gelir...

Daha ellisinde bile yokken, Selma'nın kocası, romatizmadan muztaripti ve her başı sıkıştıkça gider, kükürtlü banyolara girerdi.

Selma da insaflı kadındı hani. O kadar çalışıp yorulan adamı arasıra dinlendirmesi icabetmez miydi? Ederdi elbet. Bunun için de izin verdi:

— Değil iki gün, bir hafta izin sana .Git, eğlen, dinlen, rahatla, öyle gel. Ben evi çeker çeviririm...

Haydar gitti. Tophaneden vapura bindi. Karısını rıhtımda bırakıp Sus vapuriyle İstanbul'dan uzaklaştı. Selma da rahat bir nefes aldı: Demek hepsi dedikodudan ibaretti. İşte kocası gözünün önünde yola çıkmıştı. Ne olacaktı yani? Çekemiyorlardı adamcağızı... Gönül ferahlığıyle evine geldikten sonra oturup insanların ne kadar kötü mahlûklar olduğu hakkında kendi kendine hüküm yürütmeğe koyuldu. ★

Haydar, Tophane rıhtımına ayak bastıktan sonra geniş bir nefes aldı. Etrafındaki kalabalığa baktı. Karısı yoktu. Olamazdı da... Çünkü, daha dün vapurla İstanbul'dan ayrıldığını gözleriyle görmüştü. Bunu gören, kocasının Çekirge'de bir hafta kalacağını bilen bir kadın, nasıl olur da ertesi akşam onu karşılamağa gelebilirdi?

Haydar memnun memnun rıhtımda yürüdü. Hemen bir taksiye atladı:

— Çek oğlum Mecidiyeköyüne... dedi.

Süheylâya bir gün önce telgraf çekmişti. Kız, o gün şirkete inmiyecek, ertesi, daha ertesi gün de hastalık bahanesiyle yine evde kalacaktı. Ne şeker kızdı ya... Yer yüzünde çok sarışın görülmüştü ama, onun gibisi görülmemişti. Otomobil Mecidiye köyü'ne, Süheylâ'ya tuttuğu evin önüne geldiği zaman, genç kızı kapıda buldu. Sarı saçlarını omuzlarına dökmüş, dudakları

yarı aralık, bekliyordu. Haydar, arabayı savar savmaz, hemen kapı aralığında, kızın dudaklarına yapıştı.

— Oh sevgilim, dedi, işte bütün bir hafta beraberiz...

— Nasıl becerdin bu işi?

— Orasını hiç sorma... Talihim öyle yaver gitti ki... Dün, karımın gözü önünde vapurla Mudanya'ya hareket ettim. Park Otel'e iner inmez acele dönmem icabettiğini, gelecek olan kart, mektup ve telgrafların buraya, senin adresine yollanmasını tenbih ettim...

— Ne lüzum vardı?

— Anlamıyorsun. Şayet karım iki satır birşey yazarsa, resmi dönüşümde haberli olmam gerekmez miydi ya?

Süheylâ fıkır fıkır kaynıyarak onun boynuna sarıldı:

— Ah sen ne kurnaz, ne akıllı, ne kurt adamsındır...

Hemen hazır sofraya oturdular. Buna pek oturdular denemezdi. Çünkü sadece Haydar oturuyordu. Süheylâ ise onun kucağındaydı.

— Doldur bakalım, saadetimizin şerefine içelim...

Süheylâ kadehleri doldurdu. O sırada kapı çalındı.

— Dur, dedi genç kız. Bakkaldır, ısmarladığım mezelerin bir kısmını getirmemişti...

Haydar içinden bakkala küfürler ederek istemiye istemiye Süheylâyı bıraktı. O gitti. Lâkin iki dakika sonra bet beniz kül gibi geri geldi. Arkasından da, odaya Haydar'ın karısı giriyordu:

— Vah vah, keyfinizi bozdum... diye acı acı güldü. Ama, otele adres bırakırken insan sade telgrafları, mektupları değil, şehirlerarası telefonunu da hesaba katmalı!..

— *HİKÂYECİ* —

●

HİÇMİŞ

Doktor Hilmi Ülgen, servise gelen iri kıyım köylüyü dikkatle, uzun uzun muayene ettikten sonra:

— Şaşıyorum, dedi, senin hiç bir şeyin yok. Turp gibisin maşallah. Neden şikâyetin var söylesene?

Turp gibi köylü söyledi:

— Hiç bir şikâyetim yoğ emme, hastahanede muayene bedava didiler de, bir şeyim olmadığını bir de tohtor beyden duyayım dedim...

BATAN GEMİ

Batan gemileri denizin dibinden çıkaran bir Alman firması Türkiye'ye iş teklifinde bulunmuş. Bu teklif bir kaç şey düşündürüyor:

Batan gemileri kurtaran Alman firması Türkiye'ye teklif için neden bu tarihi seçti?

Ve asıl önemlisi, acaba kurtarabilecek mi?

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

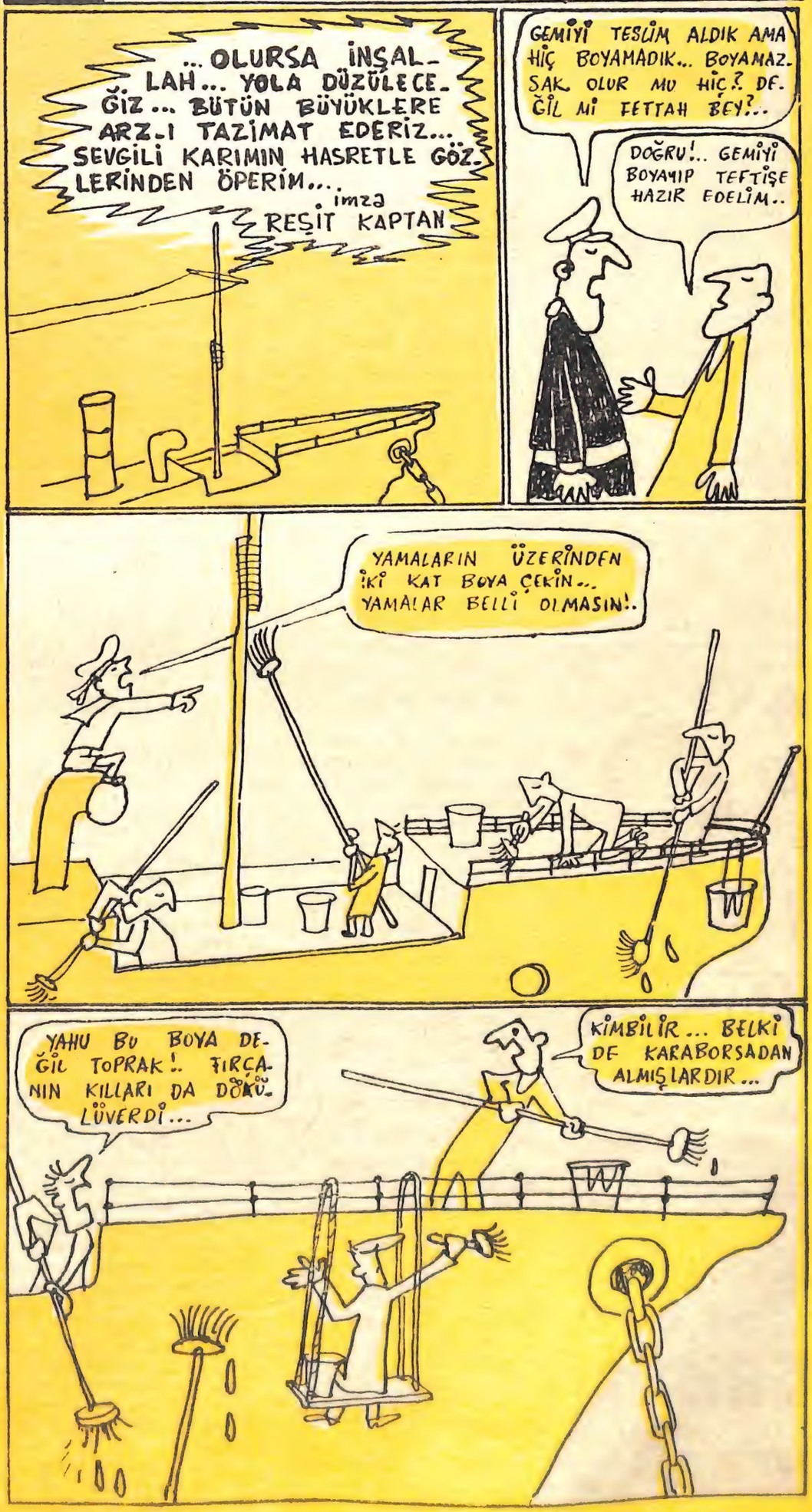

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

ÇARPSIN

Kur'anın elle yazıldığı devirde bir şahıs Bektaşi'ye: «Dün gece, iftardan sonra sabaha kadar bir Kur'an yazdım» der.

Bektaşi «Ben de dün gece miraca çıktım» der.

Adam: «Böyle şey olmaz. Ben buna inanmam!» deyince, Bektaşi: «Yalan söylüyorsam, dün gece yazdığın Kur'an beni çarpsın.» diye cevap verir.

S. Murat TOPÇUOĞLU
Yedi Emirler Sok. Menteş
Ap. No.: 44/3 — Fatih

YA HEY ..

Bektaşiye «İnsan dünyada ne günah işlerse ahrette onun cezasını mutlaka görecek. Meselâ rakı içenlerin şişeler boynuna asılacak» deyince, «Şişeler dolu mu yoksa boş mu?» diye sorar. «Dolu» cevabını alınca «orada da ya hey! desene» der.

NURTAÇ COŞKUNER
Yeni Mh. ANKARA

Muayyen

zamanlardaki sancılara karşı

KİNİNLİ GRİPİN KULLANINIZ

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

DÜŞMAN

Bektaşinin birisi her gün şarap içermiş, kendisine sormuşlar:

— Baba erenler şarap dinimizin düşmanıdır, sen neden içiyorsun?

Bektaşi de: «düşman olduğunu bildiğimden onu yoketmek için içiyorum!» demiş.

İSMET TURGUT ÖZBAY
İnşaat mütaahhidi - Siverek

HACI HAFIZ

Bir Ramazan günü Bektaşi niyetlenir. Akşama doğru canı sıkılınca, çarşıya çıkar. Güzel bir dükkân görüp sorar:

— Erenler, bu dükkân kimin?

— Hacı Hafızın.. derler.

Başka bir dükkânı gösterip sorar:

— O da Hacı Hafızın.. derler.

— Şu konak?

— Hacı Hafızın...

— Ya şu han?

— O da...

— Ya şu hamam...

— Hep Hacı Hafızın...

Bektaşi cebini karıştırır, bir mecidiye çıkar. Mecidiyeyi havaya fırlatır:

— Hey Allahım, al bu mecidiyeyi de Hacı Hafıza ver de bari, orucu da o tutsun, namazı da o kılsın.. der.

TALÂT SAKARYA
Sakarya caddesi No. 168
ESKİŞEHİR

GENÇLİĞİMDE GÖRSEYDİN

Bektaşinin biri camide hiç durmadan yatar kalkarmış. Birisi yanına yaklaşmış:

— Yahu.. demiş bu nasıl namaz, Yatmanla kalkman bir oluyor.

Bektaşi:

— Ah.. demiş, sorma. Sen beni gençliğimde görmeliydin. Tekbir almamla selâm vermem bir olurdu.

YÜCEL UYANIK
Nafia Vekâleti, Hukuk müşavirliğinde. Vekâletler — ANKARA

İŞİ NE?

Bir Ramazan, kuytu meyhanelerden birinde bektaşi demlenirken içeriye bakanlardan biri:

— Be adam! mübarek Ramazan da güpegündüz oruç yemek günah değil mi? deyince, Bektaşi:

— O kadar mübarek olan Ramazanın bu kuytu yerde işi ne? demiş.

YILMAZ SAVAŞ SARI
Bahariye, Miralay Nazım Sok. No. 12 Kat. 3. — KADIKÖY

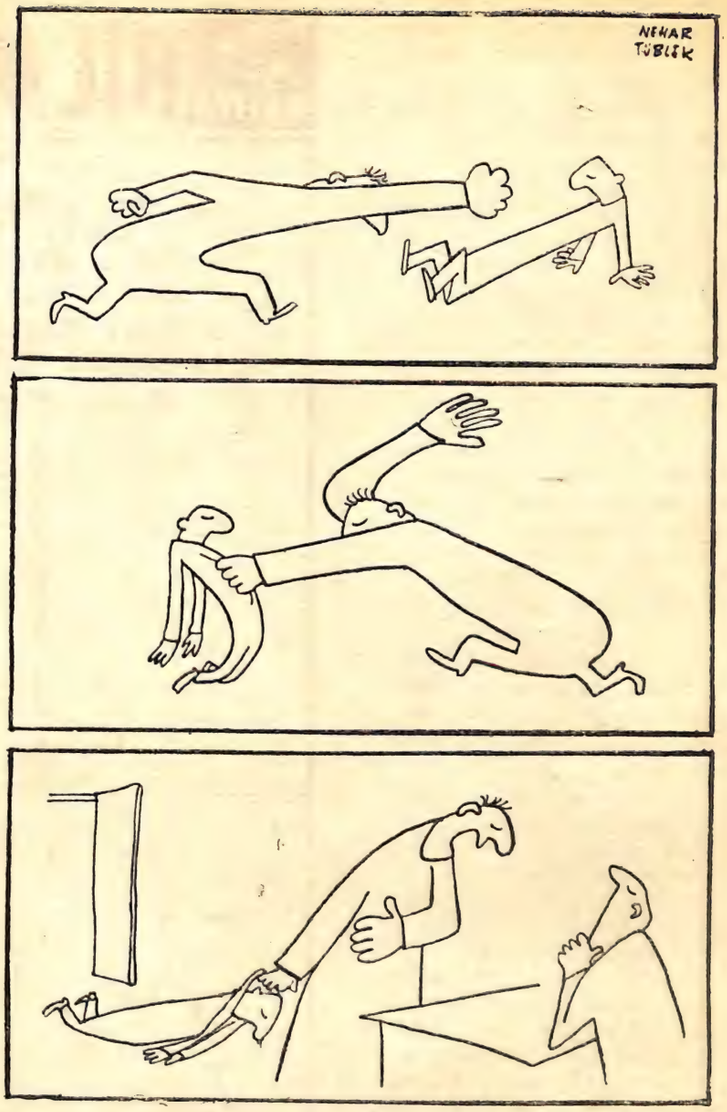

— Staj müddetini bitirdi artık, gazeteci olabilir!..

FIKRA

Bektaşi dedesi bir ilkbahar günü Balıkpazarı meyhanelerinde kafayı iyice çektikten sonra çıkmış, yavaş yavaş tam Yenicami önüne geldiği zaman kemerin altında yeniçeri ağası çıkınca karşı karşıya gelmişler. Zaten babalardan hoşlanmayan yeniçeri ağası babanın sarhoş olduğunu da anlayınca fena halde sinirlenmiş.

Hemen palayı çekmiş. Şimdi dede ne yapsın, geri dönse olmaz, camiye girse hiç olmaz, durmuş. Yeniçeri ağası da burnunun dibine gelmiş.

— Ulan! demiş, söyle bakalım İslâmın şartı kaç?

Dede bakmış ki pabuç pahalı, hemen «bir» der. Buna büsbütün kızan ağa, palayı kaldırıp «Bre zındık «beş» olduğunu bilmiyor musun?...» deyince baba:

— Aman ağa, der (Savm salât) bende yok, (Hac zekât) sende yok. Kaldı geriye bir Kelimeyi şehadet. Bu palanın altında onu sen de söylersin ben de...

Muhittin BARLAS
Zeytinlik Mh. Irgat Başı Sok. No.: 3 — BAKIRKÖY

FARZ DURURKEN

Bir Ramazan iftarında bir obur Bektaşi sofraya her yeni sahan geldikçe:

— Sünneti seniyedir! diyerek sahanın dibini sıyırmadıkça kaldırmazmış. En son tatlı tabağı sofraya gelince, yemekler dervişin önüne itilir ve tatlıya hücum edilir.

Bektaşi hemen yemeği bırakır, tatlıya saldırır. Bu aralık davetlilerden biri:

— Erenler, sünneti ihmal ettiniz, deyince, derviş:

— Farz dururken sünnetin yeri kalmaz! demiş.

YOLCU

Ramazanda, Bektaşiyi oruç yerken tutmuşlar:

«— Ben yolcuyum. Yolculara oruç caiz değildir» demiş.

«— Sende hiç yolcu hali yok... Nereye yolcusun?» diye sormuşlar. Erenler:

«— Yaşım yetmiş, işim bitmiş.. İşte böyle yavaş yavaş öbür dünyaya gidiyorum, yolcuyum!»

Cevabını vermiş.

RECEP ORUÇLULAR
T. C. Ziraat Bankası memuru
Mustafakemalpaşa

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

AKBABA'NIN MİZAHİ ROMANI

— 15 —

Her seferinde atlattı. Boyuna para kazanıyorduk, para kazandıkça Ali cimrileşiyordu. Benim elimdekileri de alıyordu. Paraları nereye sakladığını da bilmiyordum.

Kör Andon, bizi daha uzaktan görünce, eliyle işaret etmeğe başladı. Anlamadığımızı gönce koşarak yanımıza geldi. Yüzünde bir felâket haberi verecek insanların korkusu vardı.

— Topluyorlar!.. dedi.

— Ne topluyorlar?

— Serserileri...

Serseri bizdik. Andon:

— Haber vermek için sizi bekliyordum, dedi, ortada bizden başka kimse kalmadı.

Sahiden de her zaman bu saatte rıhtım bizim çocuklarla dolu olurdu. O sabah orta da kimse yoktu. Andon:

— Hepsini topladılar!.. dedi.

— Neye topluyorlar?

— Arada sırada böyle toplarlar. Bütün bayramlarda, bayramdan iki üç gün önceden serseri çocuklarla başı boş köpekleri toplar, götürürler.

İçime bir korku düşmüştü. Köpeklerin sokaklardan bir kaç defa toplanıp kapalı kamyonlara atıldığını görmüştüm. Bu köpekleri Hayırsızadaya bırakırlarmış, denize atarlarmış, öldürürlermiş diye duymuştum. Bizi de öyle yapacaklar zannettim.

— Peki, ne istiyorlar bizden Andon?.. diye sordum.

Andon:

— Ne enayisin ulan, dedi, bayramlarda nutuklar verilir, yollar temizlenir süslenir, geçit resimleri yapılır. Böyle zamanlarda bizi ortada dolaştırırlar mı?..

— Ne yaparlar bizi?

— Hiiiç... Bayram geçince bırakırlar. Öbür bayrama yine toplarlar.

Ali:

— Bugün bayram mı?.. diye sordu.

Andon:

— Bayram değil ama, dedi, yalnız bayramlarda toplamazlar ki... İstanbula turist gemisi gelince de toplarlar.

Ali kızdı:

— Hayvan oğlu hayvan, dedi, madem turist gemisi gelince bizi topluyorlar, ne diye önceden haber vermedin?

O sırada otomobillerin arkasında bir polis görünmüştü. Andon:

— Sısss!.. dedi, koşun!..

Köşeyi saptık. Tabana kuvvet, Galataya doğru koştuk. Ara sokaklara girince nefes nefese idik, Andon:

— Turist gemisi gelse benim haberim olmaz mıydı? dedi.

Ali:

— Bayram değil, turist gemisi gelmemiş... Öyle ise serserileri ne diye topluyorlar?..

Andon:

— Dalga geçmişiz, dedi, her gün gazeteleri okumak lâzım. Gazete okumayınca böyle olur işte...

Ben her sabah, tütüncü dükkânlarına asılı bütün gazeteleri okurum. Yalnız birinci sayfalarını değil, romanlarını bile takip ederdim. Hattâ bulmacalarını bile yapardım.

— Ben okuyorum, gazetelerde ne var Andon?. dedim.

Kör Andon, kör gözünü uğuşturarak:

— Ecnebi memleketlerinden bir büyük adam misafir gelince, yine bizi toplarlar.

— Tuh, dedim, ulan bunu bize evvelden söylesene... Ben iki gün evvelki gazetelerde Posorikadan Maliye Nazırının müşavirinin muavininin geleceğini okumuştum. Andon:

— Herif üç gün sonra gelecek, caddeleri temizliyorlar, suluyorlar, süpürüyorlar.

— Ne yapacağız şimdi?..

— Kaçarız.

Andon kaçarız, deyince, ben Amerikaya falan kaçacağız zannettim. Telâşla:

— Nereye?,. Diye sordum.

— Kenar mahallelere, surların dışına, Mevlânekapıya, Şehreminine, Samatyaya, Balata falan kaçarız.

— Orada yakalamazlar mı?..

— Yakalamazlar.

— Neden?

— Bir defa ecnebi adam oralara gelmez. Sonra o kenar mahallelerde herkes birbirine benziyor. Bizi ayırd edemezler ki... Marifet oralara kadar gidebilmekte...

Ana caddelere çıkmadan kenar sokaklardan boyuna yürüdük. Mecidiyeköyünün arkalarına kadar gelmiştik.

— O ecnebi adam buralara da gelir mi? Diye sordum.

— Gelmez ama, olsun dedi Andon, biz yine üç, dört gün ortadan dolaşmıyalım.

Yorulmuş, bitmiştim.

— Karnım acıktı, dedim.

Ali, kızdı. Zaten ne zaman karnım acıksa, para harcaması lâzım gelse hep böyle kızardı.

— Günde kaç defa yemek yiyorsun be!. dedi, kendini yoksa milyoner mi zannediyorsun...

Halbuki dün akşam işkembecide içtiğimiz çorbadan başka ağzımıza lokma koymamıştık.

Andon:

— Ben ısmarlıyayım size, dedi...

Dörtte bir sıcak ekmeğin arasına yüzer gram tahin helvası koyduk. Karnımız kuzular gibi şişti. Ama hava soğuktu. Oradan Hürriyet tepesine geldik. Hava güzel olsa eğlenecektik. Isınmak için birdirbir oynadık. Kulağıma bir acayip fısıltılar, kahkahalar, gülüşmeler geldi. Dikkat ettim, Hürriyet tepesinin etrafındaki bütün çukurlarda kadınlı erkekli insanlar vardı.

— Ulan, bunlar ne?

Andon:

— Burası Hürriyet tepesi, dedi. Hürriyeti seçenler buraya gelir...

Muharebe meydanlarındaki askerler gibi çukurlara girmişlerdi.

— Ulan burası serbest bölge mi be!..

Gazetelerde arasıra, Hürriyet Tepesinde bir kadına tecavüz edildi, diye haberler okurdum. Demek o kadınlara tecavüz edilen Hürriyet Tepesi burasıydı. Bazıları da çukurlara girmemişlerdi. Onlar çayırlara oturmuşlar içiyorlard, âlem yapıyorlardı. Sonra fazla üşüyünce, çukurlara giriyorlardı.

— Bunların hepsi uygunsuz vaziyette... Bu işi evlerde yapsalar, polis basar be!..

Andon:

— Her işin bir yeri var oğlum, dedi.

— Peki hani taarruz eden, tecavüz eden yok... Hepsi gülüp eğleniyor.

— Böyledir bu iş... Kadınlar tecavüze uğradıklarının bir kaç gün sonra farkına varırlar. Karakolda otomobille nasıl kaçırıldıklarını anlatırlar. Sonra gazeteler yazar..

Bir türlü kavrıyamadım. Şöyle bir baktım, burada nüfus bakımından üstünlük erkeklerdeydi. Dört beş erkeğe bir kadın düşüyordu.

Bir adam bize doğru geldi:

— Siz de seyredecek misiniz? dedi.

Bu işleri bizden iyi bilen Andon:

— İstemez!.. dedi.

Adam:

— Ucuz, dedi, ağacın üstünden seyrederseniz papel, çalı arkasından elli kuruş... Yere yatıp seyrederseniz yirmi beş...

Andon tekrar:

— İstemez!.. dedi.

Adam o zaman:

— Açılın ulan!.. dedi, madem seyretmiyeceksiniz, kalabalık etmeyin!. Alın voltanızı!..

Oradan uzaklaşırken:

— Bu ne dalgadır Andon? dedim.

Andon anlatmağa başladı. Bu adamlar, burada üç ortak çalışırlarmış. Çukur içindeki uygunlu olsun, uygunsuz olsun bütün vaziyetleri seyrettirmek onların tekelinde imiş. Bu işe meraklı, beylerden zenginlerden her yaştan meraklı dikizciler varmış. Bazı ihtiyarlar da estetik dikize pek meraklı olurlarmış.

(Devam edecek)

YAZISIZ Karikatürler

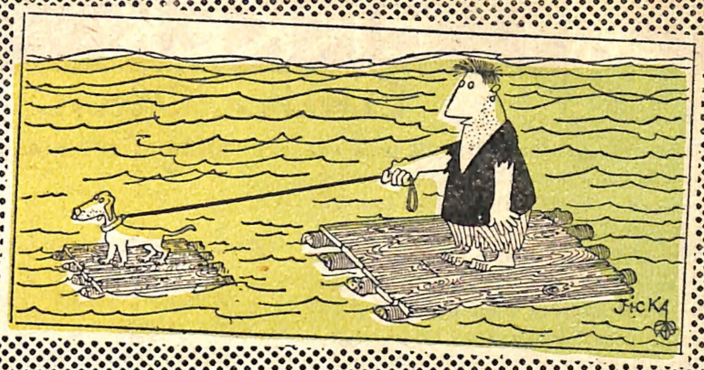

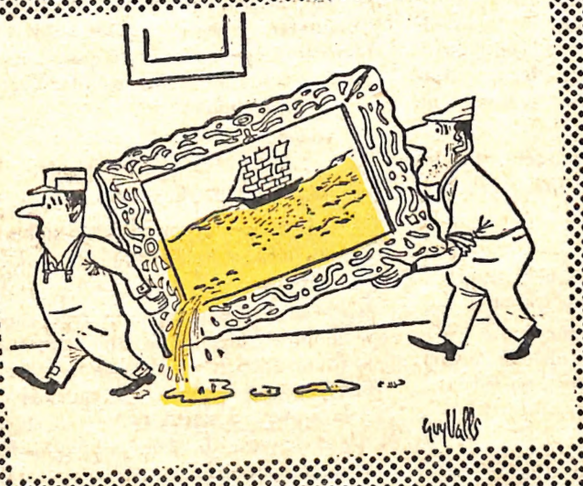

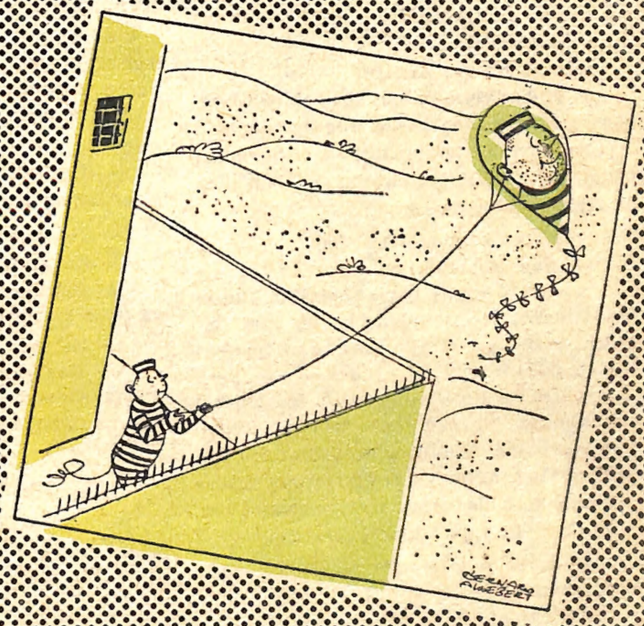

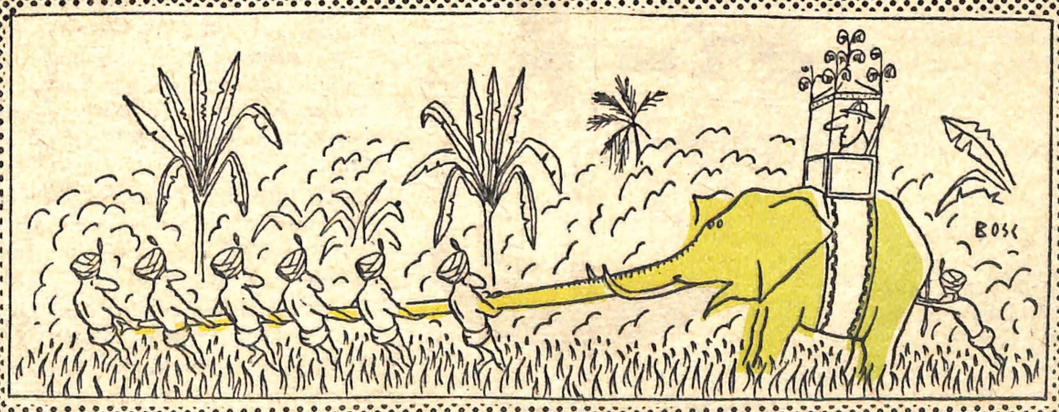

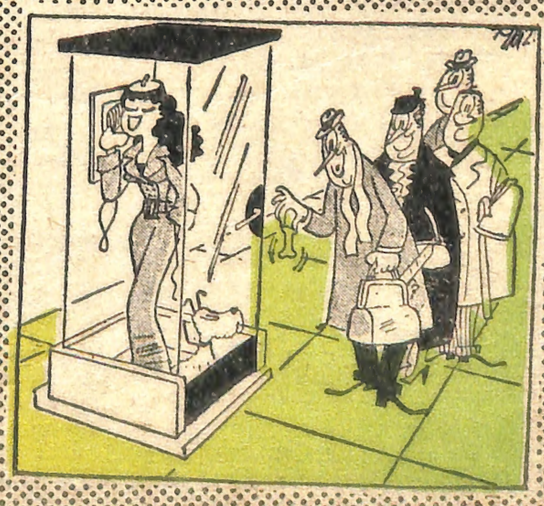

Bir Nasihat!

Her gece uyumak istersen rahat!
Ölümü, yangını hayalinden at!
Kazalara karşı en sağlam berat:
Sigorta olmaktır ANADOLU'ya

ANADOLU Sigortası

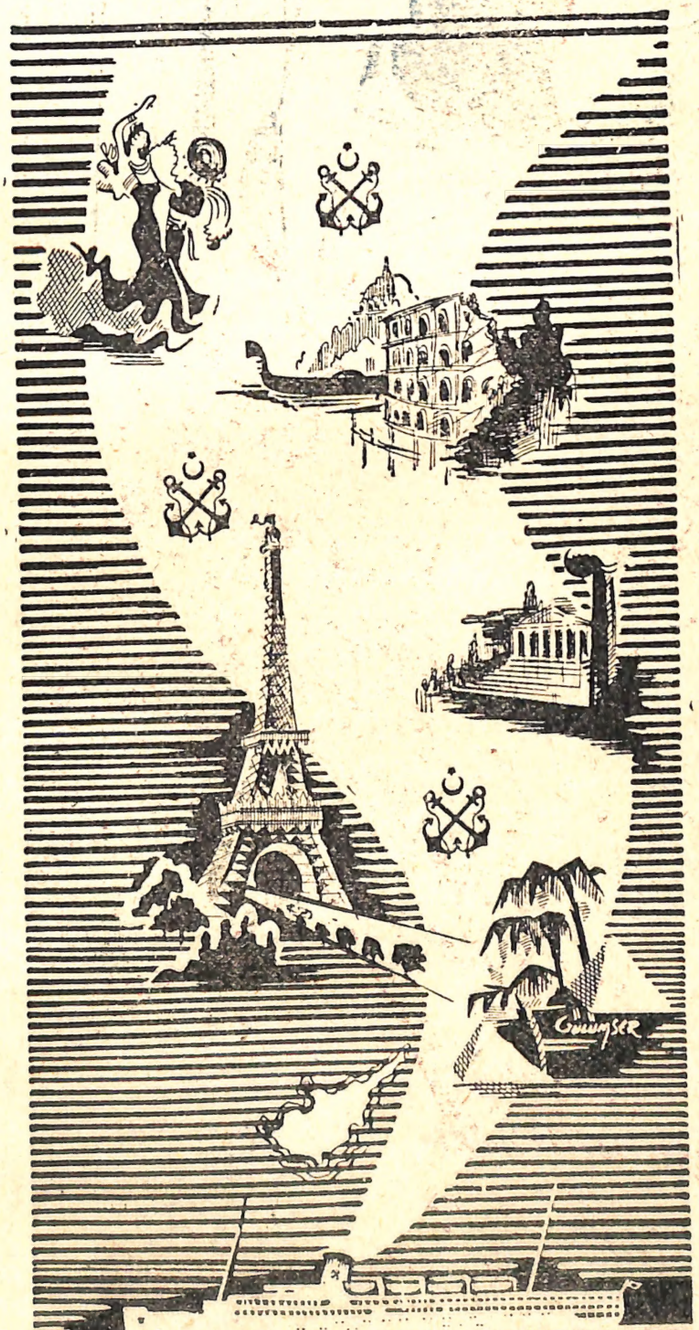

DENİZYOLLARI

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI

OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

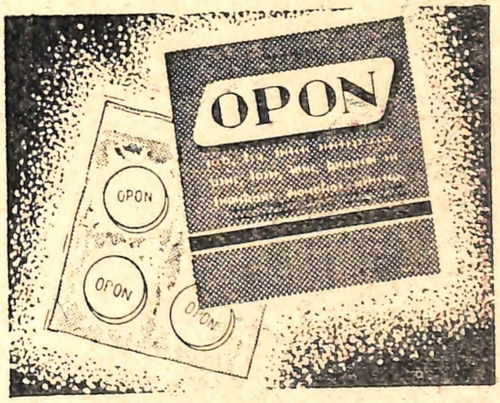

günde 6 tablete kadar alınabilir

56-29

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba
Siyasi Mizah Gazetesi

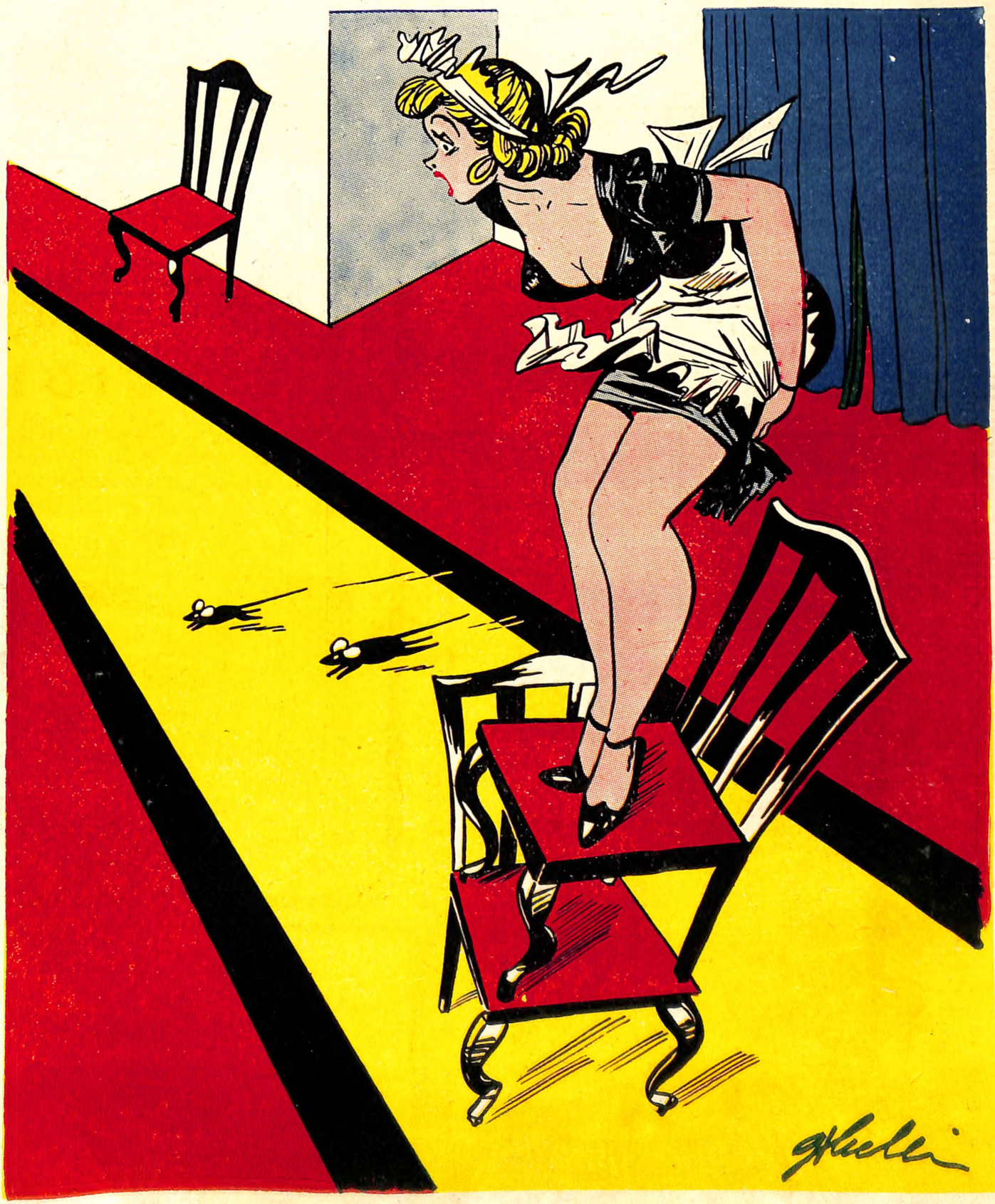

— İmdaaat!... İki fare!.

— İtalyan —